

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΝΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΕΠΙΘΕΣΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ
ΤΕΡΑΤΟΝ

ΔΕΥ

2

20

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΖΕΡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Κι' όσο για το πρώτο μέρος του σχεδίου του, είχε πετύχει θαυμάσια, καθώς είδαμε.

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΑΥΡΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ

Ο ΤΙΜ Ντόναχου είναι πολύ διαστεικός. Δεν είναι λοιπόν διατεθειμένος να καθήσει και να τα εξηγήσει δλ' αυτά, στον Ράφ Ράιντερ. 'Ετοιμάζεται κιόλας να πηδήσει επάνω στο άλογο, όταν μπαίνει μέσα στον σταύλο σαν σίφουνας, ο Τζών Σέλμπυ.

Είναι αναμαλλιασμένος και το πρόσωπό του φανερώνει μεγάλη αγωνία. Κοιτάζει ανήσυχος τον μικρό κάου—μπόου.

— Όποτε είναι αλήθεια πώς φεύγετε; ρωτάει λυπημένος.

— Δυστυχώς, φίλε, αποκρίνεται ο Τίμ. 'Εχουμε κάποια απροσλή, που πρέπει να τελειώσω στην ώρα της.... Συμβαίνει τίποτα;

— 'Ο δύστηχος ο γέρος, τ' αφεντικό μου..... τρελλάθηκε!, μουρμουρίζει ο επιστάτης. Τρέχει πάνω—κάτω μες στο κτήμα, απ' την ώρα που συνήλθε, και αυριάζει σαν πληγωμένο τσακάλι! 'Όταν του είπα αν θα ετοιμάσουμε τα πράγματά μας σαν όλους τους άλλους, μ' έδιωξε! Λέει πώς αυτός θα μείνει εδώ!.... Θα γυρίσει—φωνάζει—κάθε βράδυ, κάτω στο ποτάμι! Θα περιμένει να συναντηθεί με τον 'Εωσφόρο, γιά να μετρηθεί μαζί του και να πάει πίσω τον 'Αλλαν και τον Κιτ! Είναι τελείως τρελός!

Ο Ράφ Ράιντερ τον κοιτάζει με συμπόνια.

— Μην κάνεις έτσι, Τζών, του λέει. Θα ήσυχάσει με τον καιρό. 'Ετοιμάσε έσύ τα πράγματά σου κι' όταν έρθει η ώρα, θα τον πάρουμε μαζί μας.....

— Δεν τολμώ, κύριε Ράιντερ! Είναι ικανός να με σκοτώσει! μουρμουρίζει ο επιστάτης και το πρόσωπό του είναι κατάκλωμο από τη θλίψη. Κι' ούτε μπορεί να τον εγκαταλείψει. Τον υπηρετώ από μικρό παιδί! 'Αν μείνει εδώ, θα πρέπει να μείνω μαζί του.... Θάρω πώς μας περιμένει και τους δύο η κόλαση!

Ο Τίμ Ντόναχου—πηδάει στη ράχη του αλόγου του κι' ύστερα χτυπάει ένθαρρυντικά στην πλάτη τον Σέλμπυ.

— Μη φοβάσαι, του λέει. 'Ός μεθαύριο θα του έχει περάσει και θ' σκόλοψήσι όλους τους άλλους. Καλή αντάμωσι! 'Ελα, Τίμ—Τίμ!

'Αλλά αυτή η τελευταία κουβέντα είναι περιττή γιατί ο μικρός Ινδιανός βρίσκεται κιόλας καθάλα στο άλογο του.

ΚΑΛΠΑΖΟΥΝ όλη τη μέρα και με τη δύση του ήλιου, φτάνουν σ' έναν θεόρατο γκρεμό. Πελώρια μαύρα βράχια κατακυλάνε κάτω απ' τα πόδια τους, σε βάθος δεκάδων μέτρων. Και κά-

τω απ' αυτούς τους μαύρους βράχους, ξεπηδάει ένα αφρισμένο ρεύμα. Το ρεύμα σχηματίζει ένα ποτάμι, που σχίζει στη μέση την κοιλάδα, ως πέρα.

— 'Εκεί κάτω πρέπει να κατέβουμε πριν σκοτεινιάσει!, λέει ο Τίμ Ντόναχου και τα ξευπνά μάτια του αστράφτουν. Να δρούμε γρήγορα ένα πέρασμα.

Κι' αλήθεια δεν άργούν ν' ανακαλύψουν αυτό που γυρεύουν. Σε λίγα λεπτά έχουν κατέβει απ' τον γκρεμό και σταματούν πλάι στο αφρισμένο ρεύμα, που ξεπηδάει μέσ' απ' τους βράχους.

— Αυτό, Τίμ—Τίμ, λέει ο μικρός κάου—μπόου, είναι η συνέχεια του ποταμού που τελειώνει στο 'Αλάμος!

— Και πού το ξέρει ο χλωμός αδελφός μου; ρωτάει εκπληκτος εκείνος.

— Το είδα στον χάρτη! Πριν σου τα εξηγήσω όμως δλ' αυτά, ας κάνουμε μιά δουλειά, τώρα που φέγγει ακόμα.

Μ' αυτά τα λόγια πηδάει απ' το άλογο του κι' ο Τίμ—Τίμ τον μιμείται.

Ο Τίμ κόβει δυο χοντρά κλαδιά γεμάτα ρετσίνι, από ένα δέντρο. Τ' ανάβει στην άκρη και κρατάει δυο δαυλούς. Δίνει τον έναν στον Ινδιανό. Του λέει να τον ακολουθήσει. Σκαρφαλώνουν στα βράχια, εκεί απ' όπου τινάζεται το νερό. 'Ολόγυρα υπάρχουν πολλές ρωγμές. 'Από μιά απ' αυτές ο Τίμ χώνεται μέσα κι' ο Τίμ—Τίμ πηγαίνει πίσω του, σαν σκιά του.

Βρίσκονται σ' ένα αλλόκοτο μέρος. Μοιάζει σαν ένα τεράστιο τούνελ, που στο βάθος του κυλάει ένα ποτάμι. Κι' όσο προχωρούν πιό μέσα, τόσο η θολωτή οροφή του τούνελ ψηλώνει και γίνεται πιό μεγαλόπρεπη. Χιλιάδες πολύχρωμα αστεράκια χοροπηδούν εκεί πάνω, από τις ανταύγειες των δαυλών. 'Ο Τίμ—Τίμ τα κοιτάζει μαγεμένος.

— Δεν χρειάζεται να προχωρήσουμε περισσότερο γιά την ώρα, λέει ευχαριστημένος ο Τίμ. 'Αυριο το πρωί ξεκινάμε ξεκούραστοι. Βλέπω ότι μπορούμε να πάρουμε μαζί, ακόμα και τ' αλογά μας!

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ άνετα πάνω στ' αλογά τους, στίς όχθες του παράξενου, υπόγειου ποταμού. Στα χείρια τους κρατούν πάλι αναμμένους δαυλούς κι' έχουν κι' άλλους έτοιμους, περασμένους στίς σέλλες. 'Εχουν περάσει ολόκληρες ώρες απ' τη στιγμή που μπήκαν εκεί μέσα—και υπήκαν με το χάραμα της καινούργιας μέρας. 'Ο μικρός κάου—μπόου είναι πολύ ανυπόμονος. Του φαίνεται πώς ταξιδεύουν γιά μέρες πλάι σ' εκείνο το υποχθόνιο ποτάμι. Κι' όμως ακόμα δεν έχει τελειώσει ούτε αυτή η ίδια μέρα. Στόν έ-ξω κόσμο, ο ήλιος βρίσκεται ακόμα στόν ούρα-νό, μόνο που έχει αρχίσει να γέρνει κατά τη δύ-σι του.

Οι δυο νεαροί, αγαπημένοι σύντροφοι, έχουν αρκετή ώρα ν' ανοίξουν το στόμα τους, ν' ανταλλάξουν ούτε μιά λέξη.

Ο μικρός Τίμ—Τίμ θέθελε να ρωτήσει χίλια πράγματα, αλλά, βλέποντας την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του φίλου του, καταλαβαίνει πώς δεν έχει καμμία όρεξη γιά κουβέντα.

Και ξαφνικά, από πέσα, απ' το βάθος υπο-στά τους, ακούγονται κάτι παράξενοι θόρυβοι.

Ο Τίμ Ντόναχου σταματάει το άλογο, τραβών τας ανάλαφρα τα χαλινάρια.

Ο Τίμ—Τίμ στέκει κι' αυτός δίπλα του.

Τα μάτια του μικρού κάου—μπόου, έχουν πά-ρει τώρα ένα θριαμβευτικό φως.

— Σαν να μού φαίνεται πώς φτάσαμε, φιλα-ράκο!, μουρμουρίζει. 'Από δώ και πέρα, θα προ-χωρήσουμε με τα πόδια!

Οι δυο νεαροί αφήνουν τ' αλογα και προχω-ρούν τώρα με τα πόδια, δίπλα στο ορμητικό ρεύ-μα. 'Όσο πάνε, τόσο οι θόρυβοι γίνονται πιό δυ-νατοί και καθαρώτεροι. Τώρα ακούγονται σαν

ΕΠΙΘΕΣΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ίπτάμενο μεταλλικό μεγαθήριο

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ στη Ζούγκλα!...

Παράξενος έκκωφαντικός θόρυβος ταραάζει την ησυχία της άφορπτα ζεστής τροπικής νύχτας.

Η σιλουέτα ενός τεράστιου μεταλλικού μεγαθήριου, με αλλόκοτες άλυσιδωτές ρόδες και πυροβόλα διασχίζει μια περιοχή με πυκνή κι

άγρια βλάστηση.

Άγριοι ιθαγενείς του επιτίθενται με τα τόξα, τα κοντάρια και τις μαχαίρες τους. Δεν ξέρουν πώς το τεράστιο αυτό μεταλλικό μεγαθήριο είναι τάνκ. Τό βλέπουν σαν ένα ζωντανό υπερφυσικό όν, που έφθασε για να τους χαρίσει το θάνατο!

Και πραγματικά το θάνατο τους χαρίζει με τα πολυβόλα που ξεπετιούνται από τα μικρά τετράγωνα ανοίγματα των πλευρών του. Φωτιά και σίδερο θγαίνει από τις κάννες τους. Και οι άνοπτοι ιθαγενείς που νόμισαν πως θα μπορούσαν να ταβάλουν μαζί του, σωριάζονται νεκροί γαζωμένοι από τα βλήματα.

Ακόμα κι' άγρια θεριά: λιοντάρια, τίγρεις και πάνθηρες έχουν ξεχυθεί να.... σπαρά-

ξουν με νύχια και δόντια τον αλλόκοτο αυτόν επιδρομέα της Ζούγκλας. Αλλά κι' αυτά βρίσκουν από τα πολυβόλα του την ίδια τύχη με τους ιθαγενείς.

Όρθος πάνω στην κορφή του πυργίσκου του τεράστιου τάνκ βρίσκεται ο απερίγραπτος Κακαράκ με τον παπαγάλο Κουσκούς στον ώμο του. Με σπικωμένα φλάτα χέρια του χοροπηδάει κατενθουσιασμένος παρακολουθώντας το φοβερό μακελειό που γίνεται κάτω. Ταυτόχρονα ξεφωνίζει στους μαύρους ιθαγενείς που επιμένουν να έπιθεθούν στο μεταλλικό αυτό μεγαθήριο:

—Απάνω του παιδιαάάά! Βαράτε το κι' εγώ είμ' εδώ! Άν μείνει κανένας σας ζωντανός, να μου... τελεγραφήσηηηηη!...

Έπάνω στο τάνκ στο πίσω μέρος του έχει σκαρφλώσει και βρίσκεται κολλημένη σαν στρείδι η Τσίχλ.

Πλάι στη κοντή, σκαρφωμένα κι' αυτά πάνω στο τάνκ, χοροπηδάνε χαρούμενα τα τρία τετράποδα τεντυμποάκια της Ζούγκλας: ο Τέν, η Τύ και ο Μπόυ.

Από το βάθος της άγριας περιοχής που διαδραματίζονται τα παραπάνω, φαίνεται να πλησιάζει η Ζάμπα καλπάζοντας πάνω στον Λάφ, τον φτερωτό ζέδρο της.

Τη στιγμή αυτή το τάνκ, που προχωρεί άργα, φθάνει μπροστά στον κορμό κάποιου γιγάντιου δέντρου. Άριστερά ένας θράχος. Δεξιά ένας απότομος γκρεμός. Το μεταλλικό μεγαθήριο είναι αδύνατο ν' αλλά-

ξη κατεύθυνση. "Ετσι, προχωρώντας ίσια κατά πάνω στο δέντρο συγκρούεται με τον κορμό του. Τόν ξεριζώνει! Και ολόκληρο το αινώνδιο δέντρο ανατρέπεται. Γκρεμίζεται κάτω με έκκωφαντικό θόρυβο.

Ο Κακαράκ ψηλά από τον πύργο του τάνκ ξεφωνίζει τώρα κατενθουσιασμένος:

— Άμάν, αδερφέ μου: Σάν φρέσκα κρεμμυδάκια τις ξεριζώνω τις δεντράρεςες! Βαστάτε με γιατί θά την ισοπεδώσω τη Ζουγκλάραααα!

Όμως ξαφνικά κι' αφού το τρομακτικό τάνκ περνάει πάνω από το πεσμένο τεράστιο δέντρο, ένας γιγαντόσωμος ελέφαντας παρουσιάζεται μπροστά του. Στριγγλίζει άγριεμένος δείχνοντας επιθετικές διαθέσεις στο μεταλλικό μεγαθήριο που σκορπίζει φωτιά και σίδερο.

Ο Σουβλερμύτης, τον λυπάται:

— Στην πάντα, ελεφαντάκι!, του φωνάζει. Στην πάντα να μη σε πατήσω σαν κορπόοοο!...

Όμως το παχύδερμο δεν φαίνεται να δειλιάζει μπροστά στον τρομερό του αντίπαλο. Και άνεμίζοντας τη μεγάλη προβοσκίδα του, σπκώνεται όρθο στα πσινά του ποδάρια. Για να ποδοπατήσει τα τάνκ με τα μπροστινά του.

Και το φρικτό μοιραίο δεν άργεί να γίνει: Το άδάμαστο κινούμενο σιδερένιο φρούριο κτυπάει με όρμη τον άνασκηκωμένο ελέφαντα στην κοιλιά. Τόν ανατρέπει. Και, καθώς εκείνος σωριάζεται κάτω ανάσκελα με θαρύ γδούπο, άρχίζει να περνά από πάνω του.

Η σκηνή που διαδραματίζεται είναι άφάνταστα τραγική. Τα κόκκαλα του θηρίου σπάζουν με ανατριχιαστικό ήχο. Οι σάρκες του λιώνουν. Η τεράστια κοιλιά του σκάζει κάτω από το άνυπολόγιστο μεγάλο βάρος του τάνκ. Τ' άντερα και τάλλα σπλάχνα του τινάζονται δεξιά κι' άριστερά!

Και τότε κάτι φοβερό και άπροσδόκητο γίνεται:

Ο όρκος των δυο Ζαντόβ

ΟΜΩΣ για να μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε με πιο άνεση την καταπληκτική αυτή περιπέτεια της Ζούγκλας, πρέπει να πάρουμε τα γεγονότα με τη χρονική σειρά που διαδραματίστηκαν:

Στην περιοχή που ζούν και κινούνται οι ήρωές μας έχει παρουσιασθή τελευταία ένας καινούργιος

Ζαντόβ. Είναι ο σωσίας του πρώτου — "Ελληνας κι' αυτός — που η μαύρη βασίλισσα Βούρχα Λάγκα τόν είχε τυχαία ανακαλύψει κάτω στο μεγάλο λιμάνι της Άφρικης.

Όμως το σχέδιό της που λογαριάζει να τόν χρησιμοποιήσει, απέτυχε. Ο Ζαντόβ με το σωσία του έγιναν δυο αγαπημένοι φίλοι. Άνακατεύοντας μάλιστα τα αίματά τους γίνηκαν και "αδέλφια".

Ταυτόχρονα κάνουν κι' έναν μεγάλο θαύρο:

Πρώτον πώς ποτέ δεν θά πούν σε κανένα ποιος είναι ο πραγματικός Ζαντόβ και ποιος ο σωσίας του.

Δεύτερον πώς ποτέ δεν θά σπκώση χέρι ο ένας τους να κτυπήση τόν άλλον. Όποιοδήποτε κακό κι' άν τού κάνουν.

Και, τρίτον, ποτέ δεν θά παρουσιαστούν, μαζί και οι δυο, μπροστά στον ίδιον άνθρωπο.

"Ετσι, οι δυο Ζαντόβ ύστερ' από δραματικές περιπέτειες καταφέρνουν — παρακολουθώντας τους δυο προϊστορικούς ανθρώπους, τόν Μπούκ και τόν Κράν — ν' ανακαλύψουν τόν μεγάλο θησαυρό τους σε πολύτιμα πετράδια, κάτω στο βαθύ ύπόγειο σπήλαιο που ζούσαν. Και τόν θησαυρό αυτό, ανεβάζοντάς τον επάνω, τόν βγάζουν έξω στην επιφάνεια της Ζούγκλας.

Όμως οι άμέτρητες κακαράδες που ζούν στα γιγάντια δέντρα γύρω από το παλάτι της μαύρης βασίλισσας, ειδοποιημένες από τόν Κουσκούς, έρχονται και άρπάζουν τόν πολύτιμο θησαυρό πετραδιών. Τόν μεταφέρουν στή χορταρένια σκεπή του πρωτόγονου παλατιού της. "Ετσι η τυχερή Βούρχα Λάγκα γίνεται κάτοχός του. Και τήν ίδια νύχτα κάνει ένα μεγάλο γλέντι για να γιορτάση τόν ευτυχές γεγονός!

Παράλληλα ο Ταρζάν και η Ζάμπα δέχονται τήν επίθεσι δυο γιγαντόσωμων της φυλής της μαύρης βασίλισσας. Και ο μόν άρχοντας της Ζούγκλας τραυματίζεται βαρειά από τις σαίτες τους ή δε όμορφη Έλληνίδα πέφτει στα χέρια τους. Κι' εκείνοι τή μεταφέρουν στο νυκτερινό γλέντι που κάνει, έξω από το παλάτι της, η πανέμορφη μαύρη βασίλισσα.

Στό ίδιο χρονικό διάστημα οι δυο Ζαντόβ καταφέρνουν να ξεφύγουν από τούς προϊστορικούς ανθρώπους που κυνηγάνε να τούς σκοτώσουν με τα πέτρινα τσεκούρια τους για τόν θησαυρό που είχαν άρπάξει.

"Ετσι ξαναγυρίζουν στο σημείο έξω από τή σπηλιά που είχαν αφήσει τόν μεγάλο σωρό από τα πολύτιμα πετράδια. Μά δεν βρίσκουν εκεί ούτε ένα άπ' αυτά. Οι καρακάδες —όπως ξέρουμε— τόν είχαν σαρώσει.

Βρίσκουν όμως, κάπου κοντά στο χορταρισμένο άνοιγμα της σπηλιάς: Βαρειά

τραυματισμένον κάτω τὸν Ταρζάν, μὲ δυὸ σαίτες στὴ ράχι του.

Ἀμέσως ὁ ἕνας Ζαντόβ τρέχει κοντά του. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Νὰ τὸν συνεφέρει. Ἐνῶ ταυτόχρονα ὁ ἄλλος Ζαντόβ κρύβεται ξοπίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Σύμφωνα μὲ ὄρκο πού εἶχαν κάνει, δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ παρουσιάζωνται καὶ οἱ δυὸ μπροστά στοὺς ἀνθρώπους.

Τὴν ἴδια νύκτα καὶ ταυτόχρονα μὲ τὰ παραπάνω, οἱ δυὸ ξεκαρδιστικοὶ ἥρωές μας: ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ περιπλανῶνται ἀσκοποῦ στὴν ἄγρια αὐτὴ περιοχὴ τῆς Ζούγκλας. Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή ἀντικρύζουν τὴν ἀνταύγεια ἀπὸ τὶς μεγάλες γιορταστικὲς φωτιὲς πού ἡ μαύρη βασίλισσα ἔχει διατάξει ν' ἀνάψουν γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι της. Καὶ περιεργοὶ πάνε κοντά.

Καθὼς προχωροῦν, ἦχοι τὰμ — τὰμ καὶ ἄλλων πρωτόγονων ὀργάνων, καθὼς καὶ τραγούδια καὶ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ καννιβαλῶν, φθάνουν στὰ αὐτιά τους.

Καὶ νά: Μόλις τὰ δυὸ παιδιὰ φθάνουν κοντὰ τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι: Ἀντικρύζουν κάτι πού θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ φανταστοῦν:

Ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα — ντυμένη καὶ στολισμένη σὰν ἰθαγενὴς χορεύτρια καὶ μὲ δύο μεγάλες πράσινες κόμπρες τυλιγμένες στὰ μπράτσα της — χορεύει μπροστὰ στὸ θρόνο πού κάθεται ἡ βασίλισσα!

Σχεδὸν ἀμέσως ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ ἀκοῦνε τὴ σατανικὴ Βούρχα Λάγκα νὰ προστάξῃ τοὺς καννιβαλοὺς της, δείχνοντάς τους τὴν ὁμορφὴ λευκὴ κοπέλλα:

— Ἐμπρός λοιπόν! Χόρτασα πιά νὰ τὴ θλέπω νὰ χορεύῃ. Θέλω τώρα νὰ τὴ δῶ νὰ πεθαίνει! Θέλω νὰ ἀπολαύσω τὸ φρικτὸ θάνατο πού θὰ τῆς χάριση τὸ φαρμάκι τῶν φιδιῶν (*)

*Ἀπροσδόκητη σωτηρία!

Οἱ ΜΑΥΡΟΙ ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ κεντρίζον με τὶς αἰχμὲς τῶν κονταριῶν τους τὶς κόμπρες. Τὶς ἐρεθίζουν γιὰ νὰ δαγκώσουν τὴν ἄμοιρη Ζάμπα πού χορεύει ἀναγκαστικὰ μπροστὰ στὴν κακούργα Βασίλισσα.

Ὅμως τί παράξενο: Τὰ φαρμακερά φίδια πού εἶναι τυλιγμένα στὰ μπράτσα της,

Ἀτρόμητη ἡ Ζάμπα κτυπᾷ ἀλύπητα μὲ τὸ μαχαίρι της τοὺς μαύρους καννιβαλοὺς πού τῆς ἔχουν ἐπιτεθῇ. Ἀνοίγει δρόμο γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

δὲν δείχνουν καμμιά διάθεσι νὰ τὴ δαγκώσουν. Ἴσως οἱ ἦχοι τῶν τὰμ — τὰμ καὶ ἡ μελωδία τῶν πρωτόγονων αὐλῶν νὰ ἔχῃ ἡμερέψει προσωρινὰ τ' ἄγρια ἐνστικτὰ τους.

Ταυτόχρονα, λίγο πιὸ πέρα, ἡ Τσίχλ ἀπομιμείται τὸ χορὸ της μὲ δυὸ χορτόσχοινα τυλιγμένα στὰ μπράτσα της ἀντὶ γιὰ φίδια. Ὁ Κακαράκ τῆς παίξει τὰμ — τὰμ σὲ μιὰ πέτρα:

— Ἀμάν, Χοντρελλάρα μου!, τῆς κάνει. Οὔτε τουλοῦμι ἀπὸ τομάρι ἀρκούδας νά σουνα, δὲν θὰ χόρευες μὲ τέτοια χάρι!

— Ἀμέ, τί ἔλεγε!, κάνει μὲ περηφάνεια ἡ Τσίχλ. Κτυπαξέ με, τυχερὲ νὰ γλυκαίνετε τὸ ματάκι σου!

Ὅμως ξαφνικά: αὐτὴ παρατάει τὸ χορὸ της καὶ ὁ Σουβλερομύτης τὸ τὰμ — τὰμ του. Στ' αὐτιά τους ἔχει φθάσει ἡ ἄγρια φωνὴ τῆς Βούρχα Λάγκα πού προστάζει τὴν πρωτόγονη... ὀρχήστρα της:

— Σκασμός! Σταματήστε οκυλιά! Τὰ ὄργανα καὶ τὰ τραγούδια σας ἡμερεύουνε τὶς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς Ζούγκλας, ἀρ. 19, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΚΟΜΠΡΕΣ».

φαρμακερές κόμπρες. Δεν θα δαγκώσουνε ποτέ την όμορφοιτιά μας!

Οί άγριοι «μουσικοί» σταματάνε με μιάς. Ένώ οί άλλοι άραπάδες με τή αϊχμηρά κοντάρια έξακολουθούν νά κεντρίζουν τή φίδια.

Καί νά: Οί πράσινες κάμπρες πού θρίσκονται τυλιγμένες στή μπράτσα τής δυστυχισμένης Έλληνίδας, σηκώνουν τώρα άγριεμένες τή κεφάλια. Δυνατό σφύριγμα ξεφεύγει από τή θανατερή τους στόματα.

— Φφφφφφφφ...!

Μά καί πάλι ή έγκληματική έπιθυμία τής μαύρης βασίλισσας δέν πραγματοποιείται:

Τά έξαγριωμένα φίδια δέν δαγκώνουν τή Ζάμπα. Άντίθετα ξετυλιγονται άφάνταστα γρήγορα από τή χέρια της. Καί σέ μιά κεραυνοβόλα επίθεσί τους καρφώνουν τή φαρμακερά τους δόντια στίς γυμνές κνήμες τών καννίβαλων πού τίς ένοχλοΰσαν. Κι' εκείνοι σωριάζονται άμέσως κάτω νεκροί!

Τήν ίδια στιγμή ή φοδερή μαύρη βασίλισσα, έξω φρενών πού βλέπει ν' άποτυγχάνη τή σκέδιό της, τραβάει από τή ζώνη της ένα μαχαίρι με χρυσή διαμαντοστολισμένη λαθή. Χύνεται νά σπαράξη αυτή, με τή ίδια της τή χέρια, τή Ζάμπα.

Μά δέν προφθαίνει. Ξαφνικά μιά μικρή πετρούλα σφυρίζει δαιμονισμένα στόν άέρα. Όσοπου, φθάνοντας άκαριαία, κτυπάει τή Βούρχα Λάγκα κάτω από τή μέτωπο: άνάμεσα στή δυό της φρύδια.

Η κακιά μαύρη βασίλισσα βγάζει μιά τρομαγμένη κραυγή πόνου. Καί σωριάζεται κάτω σάν κεραυνοβολημένη.

Άφάνταστα σβέλτη ή Ζάμπα κάνει άμέσως κάτι καταπληκτικό:

Ό Δήμιος τής Βούρχα Λάγκα!

λάφι για νά τή κατασπαράξη.

Ό Κακαράκ καί ή Τσιχλ, πού τή βλέπουν νά περνάν σάν άστραπή πλάι τους, τήν ά-

ΑΡΠΑΖΕΙ άπ' τή χέρια τής αναισθητής Βασίλισσας τή μαχαίρι. Καί κτυπώντας με αυτό τούς μαύρους καννίβαλους πού χύνονται νά τήν άρπάξουν, γκρεμίζει μερικους κάτω. Άνοίγει έτσι πέραςμα ανάμεσα τους. Καί τή θάζει στή πόδια, τινάζοντας από πάνω της τή στολιά τής χορεύτριας. Τρέχει πιό γρήγορα κι' από λιοντάρι πού κυνηγάει έ-

κολουθούν. Οί φτέρνες του Σουβλερομύτη, καθώς τρέχει, κτυπάνε σ' τή αυτιά του πετώντας σπινθήρες. Ταυτόχρονα φωνάζει στή Ζάμπα πού προηγείται:

— Έγώ τή χτύπησα τή Βουρκαλαγκάρα! Έγώ με τή λαστικένια σφεντόνα μου!

Η άμοιρη χοντρή πού στή μεταξύ έχει τινάζει από τή μπράτσα της τή χορτοσχοινένια... φίδια, άγωνίζεται άπεγνωσμένα νά φθάση τόν Κακαράκ:

— Καλές στάσου, Τζιτζιφιόγκο μου! Καλές τί τρέχεις έτσι; Βρύση είσαι πού κακοκρόνο νάχης! Μπαρδόν για τήν... παρομοίωσις!

Σέ λίγο, τόσο ή Ζάμπα, όσο καί τή δυό παιδιά εξαφανίζονται. Χάνονται πίσω από τήν πυκνή θλάση τής περιοχής πού βασιλεύει ή τρομερή βασίλισσα Βούρχα Λάγκα.

Κι' όταν ή όμορφη Έλληνίδα καταλαβαίνει πως έχει ξεμακρύνει τόσο ώστε βρίσκεται πιά έξω από κάθε κίνδυνο από τούς καννίβαλους, σταματάει. Κάθεται στόν κορμό κάποιου πεσμένου γιγάντιου δέντρου. Στή ζαλισμένη της μυαλό χορεύουν άνήσυχες σκέψεις...

Μά νά: Δεν περνάνε λίγα λεπτά τής ώρας καί φθάνουν λαχανιασμένοι πρώτα ό Κακαράκ καί ύστερα ή Τσιχλ.

Η Ζάμπα πετιέται άμέσως όρθή. Τους ρωτάει άνυπόμονη:

— Ό Ταρζάν; Τί άπέγινε ό Ταρζάν; Τόν άφησα έξω από τήν κρυφή σπηλιά σέ κακά χάλια. Με δυό σαίτες στή ράχη του από τούς καννίβαλους πού μ' άρπαξαν...

Τά παιδιά πού είχαν φύγει από ώρα πριν καί δέν πρόλαβαν νά παρακολουθήσουν τή σκηνή τής επίθεσης τών μαύρων πολεμιστών τής Βούρχα Λάγκα, δέν ξέρουν, φυσικά, τίποτα για τόν Ταρζάν.

— Μακάρι νά ξέραμε, τής κάνει ό Κακαράκ.

Καί ρίχνοντας μιά ματιά στή μαχαίρι με τή χρυσή διαμαντοστολισμένη λαθή πού κρέμεται στή ζώνη της, μουρμουρίζει με ζήλεια:

— Με 'γεια καί τή καινούργιο «σιδερίκο»!

Η Ζάμπα τή τραβάει από τή ζώνη της. Τού τή προσφέρει:

— Πάρ' το, Κακαράκ, άν σου χρειάζεται. Δεν θέλω νά κρατάω πάνω μου κάτι πού ανήκε σ' αυτή τήν κακούργα μαύρη βασίλισσα.

Ό Σουβλερομύτης τ' άρπάζει με λαχτάρα:

— Άμάν, μαχαίραρος, άδερφέ μου!, κάνει μ' ένθουσιασμό. Με τέτοιο πλούσιο μαχαίρι, θά με περικαλάνε νά τούς σφάζω!

— Πφφφ, μουρμουρίζει ή Χοντρή. Έγώ τυγχάνω νοστιμούλα καί ώραία. Δεν περικαλώ ούδένα! Καί μπαρδόν για τή... δήλωσις!

Ο Κακαράκ κρεμάει τὸ χρυσοποίκιλτο μαχαίρι. Αυτοεύχεται μουρμουριστά:

— Καλορριζικό νᾶναι καὶ καλὲς σφαζιές νᾶναι!

Ἀμέσως ὅμως κάτι θυμάται. Ρωτάει περίεργα τὴ Ζάμπα:

— Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Λουκούμω, μετὰ συγχωρήσεως.

— Τί;

— Ἦσουν ἀπὸ τὰ γεννητάτα σου μπαλαρίνα, γιὰ ξαφνικὰ τὴν ψώνισες;

Ἡ Ἑλληνίδα ἀναστενάζει:

— Ἡ μαύρη βασίλισσα μὲ ἀνάγκασε νὰ χορέψω μπροστὰ της. Μοῦ εἶπε πῶς κρατοῦσε αἰχμάλωτο, κάτω στὰ μπουντρούμια τοῦ παλατιοῦ της, τὸν Ταρζάν (*). Ἄν δὲν χόρευα, μὲ φοβέριζε πῶς θὰ τὸν σφάζη.

Καὶ προσθέτει ἐνῶ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της παίρνουν ἑκφρασι ἀπογνώσεως:

— Τώρα ὅμως; Τώρα ποῦ ὄχι μόνο δραπέτευσα, μὰ καὶ χτύπησα μὲ τὸ μαχαίρι τοὺς μαύρους της, τί θὰ τὸν κάνη; Τί θὰ τὸν κάνη;

Ο Κακαράκ τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Δὲν στὸ λέω γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω, κυρὰ Λουκούμω μου, μὰ τώρα θὰ τὸν.... γδάρη ζωντανό!

Ἡ Ταίχλ τὸν ξεπερνάει σὲ παρηγορία:

— Καλὲ αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστον!, λέει στὴ Ζάμπα. Καθότι γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν γδάρη ζωντανὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν σφάζη. Ὅποτε ἡ ζωὴ του οὐδόλως... κινδυνεύει!

Ἡ Ζάμπα, ποῦ οὔτε προσέχει κὰν τί της λένε τὰ παιδιὰ, ἔχει ἡρᾶ, στὸ μεταξὺ, τὴν ἀπόφασί της:

— Θὰ γυρίσω πίσω!, ψιθυρίζει σὰ νὰ παραμιλᾷ. Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸν Ταρζάν. Ἔστω κι' ἂν χάσω τὴ δική μου ζωὴ!...

Ο Κακαράκ ζητάει νὰ τὴν μεταπείσῃ:

— Βρὲ δὲν κάθῃσαι ἐδῶ ποῦ κάθῃσαι, λέω γώ! Καὶ νὰ χαθῇ ὁ Ταρζανάκος «κάτι τρέχει στὰ γύπτικα» ποῦ λένε. Ἄντρες, δόξα τῷ Θεῷ, εἴμαστε κι' ἄλλοι ἐδῶ. Καὶ ὁμορφοὶ καὶ τσαχπίνῃδες καὶ λεβέντες καὶ καρμπούζουκλῃδες!

Ἡ Χοντρή ζηλεύει:

— Καλὲ εἰσαστε, δὲν σοῦ λέω, Τζιτζιφιόγκο μου. Μὰ μὴν ἀλπομονῆς πῶς εἰσαστε καί... ἀρραβωνιασμένοι! Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ὑπόμνησις!

Στὸ μεταξὺ ἡ Ζάμπα ἀπομακρύνεται σφυρίζοντας συνθηματικά καὶ καλώντας τὸν ἀγαπημένο της ζέβρο...

Ο Κακαράκ κάνει νὰ τρέξῃ πίσω της νὰ

τὴν ἐμποδίῃ. Ὅμως ἡ Ταίχλ τὸν συγκρατεῖ.

— Καλὲ, δὲν κάθῃσαι ἐδῶ ποῦ κάθῃσαι, λέω γώ!, τοῦ κάνει. Καὶ νὰ χαθῇ ἡ κυρὰ Τέτοια «κάτι τρέχει στὰ γύπτικα» ποῦ λένε. Γυναίκες δόξα τῷ Θεῷ, εἴμαστε κι' ἄλλες ἐδῶ. Καὶ ὁμορφες καὶ τσαχπίνες καὶ λεβέντισσες καὶ καρμπούζουκλῃδες!

Ο Σουβλερομούτης τὸ παραδέχεται:

— Εἰσαστε, δὲν σοῦ λέω, Χοντρελλάρα μου. Μὰ μὴν ἀλπομονῆς πῶς ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι' ἄλλα της...ἀφεντιάς σου!

Ὁ βραχνιασμένος κόρακας

Ἡ ΖΑΜΠΑ ἔχει σὲ λίγο χαθῇ στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας καὶ στὴν ἄγρια θλάσπαι τῆς Ζούγκλας σφυρίζοντας καὶ ἀναζητῶντας τὸν ζέβρο της.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀποφασίζουν νὰ μείνουν ἐκεῖ μέχρι νὰ ξημερώσῃ...

Ἡ Ταίχλ βρίσκει ψάχνοντας ἓνα κούφωμα στὸν κορμὸ κάποιου γέρικου δέντρου. Μπαίνει καὶ ξαπλώνει, κάπως στενόχωρα, μέσα σ' αὐτό. Ἀναστενάζει σπαραξικάρδια:

— Ἀαααααα! Τί κρίμα ποῦ δὲν εἶναι λίγο πιὸ φαρδύ!

Ο Κακαράκ τὴ ρωτάει κουνώντας τὴ φαλακρὴ κεφαλὰ του:

— Αὐτὸ, μπρὲ Ἐφτάζυμη, εἶναι στενό; Γιὰ ἐσοῦ εἰσαι... φαρδεῖά, μετὰ συγχωρήσεως;

Καὶ ξαπλώνει σοβαρὸς ἐξω ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ γιγάντιου δέντρου.

Μὰ νό: Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τοὺς πάρῃ, καλὰ - καλὰ, ὁ ὕπνος, ὅταν ἓνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Ἡ χοντρή σιδερένια πόρτα τοῦ τάνκ ἀνοίγει ἀπὸτομα. Τρεῖς λευκοὶ ἄνδρες ξεπετιῶνται τρομοκρατημένοι. Βιάζονται νὰ βρεθοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκρηξί πού θὰ ἐπακολουθήσῃ.

(*) Ἡ Ζάμπα δὲν εἶχε δεῖ πῶς τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας τὸν ἄρπαξαν — λίγο μετὰ τὴν ἀπαγωγή της — οἱ δυὸ Ζαντόβ.

Ἡ Χοντρή πετιέται περίεργη ἔξω:

— Καλὲ τί νᾶν' αὐτὸ ποὺ κάνει «γκρρρρ... γκρρρρ» ψηλά στὸν οὐρανὸ, Τζιτζιφιόγκο μου, ρωτάει.

Ὁ Σουβλερομύτης χασμουριέται νυσταγμένα:

— Θὰ ροχαλίξῃ ὁ... Θεὸς τῆς ἀπακρίνεται!

Περνᾶνε λίγες στιγμὲς ἀκόμα. Ὁ ἀλλόκοτος θόρυβος ἀκούγεται τώρα πολὺ πιὸ κοντά. Πολὺ πιὸ δυνατά!

Ὁ Κακαράκ γνωματεύει σοβαρὸς:

— Ἡ κανέναν βραχνιασμένος κόρακας θὰ εἶναι, ἢ κανένα ἀλάδωτο... ἀεροπλάνο! Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει!

Κι' ἀλήθεια: Πρὶν περάσουν λίγα ἀκόμα δευτερόλεπτα, ψηλά στὸν ξάστερο οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας παρουσιάζεται ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα ἐνὸς γιγάντιου μεταγωγικοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ τρομακτικὸς θόρυβος ποὺ κάνουν οἱ τρεῖς ἐλικεῖς τοῦ ἀναστατώνει τὴν περιοχὴ. Οἱ ἱθαγενεῖς ξεπετιοῦνται ἀγουροζυγνημένοι ἀπὸ τὰ καλύβια τους. Τὰ θεριὰ ἀγριεμένα ἀπὸ τὶς φωνιὲς τους.

Ἡ ἄμοιρη Τοῖχλ τρέμει σὰν κομπρεσσέρ τῆς ἀσφάλτου!

— Καλὲ τί βραχνιασμένος κόρακας καὶ ἀλάδωτο ἀεροπλάνο, μοῦ λές, Τζιτζιφιόγκο μου, τοῦ κάνει. Ἐγὼ λέω ὅτι μᾶλλον θὰ πρόκειται περὶ... Δευτέρα Παρουσία!

Τὸ τεράστιο ἀεροσκάφος διαγράφει πῦρα κύκλους ἀπὸ πάνω τους. Σὰ νὰ ψάχνῃ γιὰ κατάλληλο ἔδαφος προσγειώσεως.

Ὁ Κακαράκ ἀρχίζει ν' ἀνψυχῇ:

— Σκέψου, ἀδελφοῦλα μου!, μουρμουρίζει.

— Καλὲ τί νὰ σκεφτῶ, καλέ;

— Σκέψου αὐτὸ τὸ σιδερένιο θεριὸ ποὺ πετάει, νὰ πέσῃ πάνω στὴν κεφάλαι μου! Σκέψου τί... καρούμπαλο θὰ μοῦ κἀνῃ!

— Ἀλήθεια, Τζιτζιφιόγκο μου; κάνει ἡ Τοῖχλ. Κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς θὰ γινότανε... χίλια κομμάτια τὸ φουκαριάτικο!

Καὶ νά: Πρὶν, καλὰ - καλὰ, τελειώσῃ τὰ λόγια τοῦ ὁ Σουβλερομύτης, κάτι ἀφάνταστα παράξενο γίνεται:

Ἀπὸ τὸ ἱπτάμενο μεγαθήριο ἀποσπᾶται ξαφνικὰ ἕνας μέγας, τὸ ἴδιο σκοτεινός, ὄγκος!

Ὁ ὄγκος αὐτός, στὴν ἀρχὴ, γκρεμίζεται πρὸς τὰ κάτω μὲ φοβερὴ ταχύτητα. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ἡ ταχύτητα αὐτὴ κόβεται. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίγει ξαφνικὰ ἀπὸ πάνω του μιά τεραστίων διαστάσεων ἀσπρὴ ὀμπρέλλα. Ἐνα πρωτοφανὲς σὲ περιφέρεια καὶ ὕψος ἀλεξίπτωτο! Ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ γερὰ χοντρά σχοινιά του κρέμεται καὶ κατεβαίνει, σιγὰ - σιγὰ, ἕνα μεγάλο καὶ θαρὺ τάνκ. Μὲ ἀλυσιδωτὲς ρόδες, μὲ κάννες πολυβόλων ποὺ ἐξέχουν ἀπὸ τὰ πλευ-

ρά του καὶ μ' ἕνα κανόνι πάνω στὸν πυργίσκο του.

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτό, Τζιτζιφιόγκο μου; ρωτάει χαμένα καὶ μὲ ἀνασπασμένο κεφάλι ἡ Τοῖχλ.

— Ἐνα... τάνκ, τῆς ἀποκρίνεται.

— Καλὲ καὶ τί εἶναι τὸ τάνκ, τὸν ξαναρωτάει.

— Εἶναι ἕνας σιδερένιος «ἀραμπᾶς» ποὺ...χάρο δὲν φοβάται!

Τὸ ἱπτάμενο μεγαθήριο ἐξακολουθεῖ ν' ἀλυνίζει. — διαγράφοντας κύκλους — πάνω στὸν οὐρανὸ. Σίγουρα ὁ πιλότος τοῦ περιμένει νὰ δῇ ἂν ἡ προσγειώσις τοῦ τάνκ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται μέσα, θὰ γίνῃ ὁμαλὴ.

Καὶ νά: Σ' ἕνα - δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ γιγάντιο σιδερένιο φρούριο, ποὺ εἶναι ὠπλισμένο σὰν ἀστακός, φθάνει κι' ἀκουμπᾶει, μαλακὰ - μαλακὰ, πάνω στὸ πράσινο ἔδαφος τῆς Ζούγκλας. Ἀμέσως μπαίνουν σὲ κίνησι οἱ μηχανές του. Οἱ ἀλυσιδωτὲς ρόδες τοῦ ἀρχίζουν νὰ περιστρέφονται. Ξεκινάει. Προχωρεῖ ἀργά...

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοῖχλ ποὺ εἶχαν κρυφτῇ στριμωγμένοι μέσα στὸ κοῦφωμα τοῦ γέρικου δέντρου, πετιῶνται τώρα ἔξω.

— Καλέ, μονάχο του πηγαίνει, χωρὶς... ἀμαξά; ρωτάει ἀπορώντας ἡ Χοντρή.

— Ἐχει πολλοὺς «ἀμαξάδες» μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ Σουβλερομύτης. Μὰ βρίσκονται κρυμμένοι ἐντὸς τοῦ «ἀραμπᾶ»!

Κι' ἀμέσως, παύοντας νὰ εἶναι συλλογισμένος, παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Κάνει κάτι ἀφάνταστα ἥρωικό:

Ἐλέφαντας κατὰ τάνκ!

ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ πίσω ἀπὸ τὸ τάνκ ποὺ προχωρεῖ ἀργά, πηδάει σὰν ψύλλος. Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς βρίσκεται ὁρθὸς κι' ἐνθουσιασμένος πάνω στὸν πυργίσκο του.

Σχεδὸν ἀμέσως καὶ καθὼς τὸ τεράστιο τάνκ περνάει κάτω ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιά ἐνὸς αἰωνόβιου δέντρου, πέφτουν πάνω του στριγγλίζοντας χαρούμενα καὶ τὰ τρία τετράποδα τετυμποῦκια. Ὁ Τέν, ἡ Τὺ καὶ ὁ Μπό.

Ἡ ἄμοιρη Χοντρή τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ κινούμενο μεγαθήριο, ξεφωνίζοντας μὲ ἀπόγνωσι:

— Καλὲ στάσου, τανκσάκι μου! Κάνε στά-

σι να πάρης κι' έμένα. Πού με αφήνεις μοναχούλα μου έτσι όμορφη και χαριτωμένη πού είμαι!

Ό Σουβλερομύτης, όρθός πάνω στον πυργίσκο, παρακολουθεί τó μεταγωγικό άεροπλάνο πού φεύγει τώρα με κατεύθυνση πρós τó νότο. Πρós τó σημείο πού βρίσκεται τó μεγάλο λιμάνι τής Άφρικής! Ταυτόχρονα φωνάζει και στη Χοντρή πού τρέχει πίσω:

— Κουράγιο, Έφτάζυμ! Τρέξε να χάσης καμιά... σαρανταριά κιλά. Να κάνης και... σιλουέττα, μετά συγχωρήσεως!

Ή Τσίχλ άναπτύσσει όλη τήν ταχύτητα πού τής επιτρέπει ό όγκος της. Όσοπου καταφέρνει να φθάση τó τάνκ. Να πιαστή πίσω του. Να κολλήση σά στρείδι στις χοντρές λαμαρίνες του.

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή πολεμικές ίαχές καννίβαλων και άγριοι βρυχηθμοί θεριών ακούγονται.

Σχεδόν άμέσως και οί μέν και τά δέ παρουσιάζονται από διαφορετικές κατευθύνσεις. Έξαπολύουν τρομακτική επίθεση στίς τάνκ πού τó θαρρούν ζωντανό υπερφυσικό όν! Σάν ένα φοβερό Τέρας πού ήρθε στή Ζούγκλα γιά να τούς χαρίση τó θάνατο!

Τά παρακάτω τά είδαμε και τά ξέρουμε: Οί κάννες τών πολυβόλων πού ξεπετιούνται από τά στενά τετράγωνα άνοιγματα τών πλευρών τού τάνκ, σκορπίζουν τόν δλεθρο και τόν χαμό σέ θερία και καννίβαλους!

Και τó άτσαλένιο μεγαθήριο προχωρεί λυώνοντας κάτω από τούς άλυσιδωτούς τροχούς του: ζωντανούς και σκοτωμένους. Και γκρεμίζοντας στίς πέρασμά του αιώνόδια δέντρα.

Όσο που κι' ένας γιγάντιος έλέφαντας παρουσιάζεται άγριεμένος. Σηκώνεται στίς πιασινά του πόδια γιά να ποδοπατήσει με τά μπροστινά τó τάνκ πού προχωρεί κατά πάνω του.

Και τó φρικτό μοιραίο — όπως είδαμε — δέν άργησε να γίνη: Τό άδάμαστο κινούμενο σιδερένιο φρούριο, κτυπάει με όρμη τόν άνασκημένον έλέφαντα στήν κοιλιά. Τόν ανατρέπει. Και καθώς εκείνος σωριάζεται κάτω άνάσκελα με θαρύ γδούπο, αρχίζει να περνάει από πάνω του.

Ή σκηνή πού διαδραματίζεται είναι άφάνταστο τραγική. Τά κόκκαλα τού θηρίου σπάζουν με άνατριχιαστικό ήχο. Οί σάρκες του λιώνουν. Ή τεράστια φουσκωτή κοιλιά του σκάζει κάτω από τó άνυπολόγιστο μεγάλο βάρος τού τάνκ. Τά άντερα και τά άλλα σπλάχνα του τινάζονται δεξιά και αριστερά!

Είναι τó σημείο έκριβώς πού — όπως θυμόσατε — είχαμε διακόψει τήν περιπέτειά μας.

Και τότε κάτι φοβερό κι' άπροσδόκητο γίνεται:

Οί σάρκες, μαζί με τά σπασμένα κόκκαλα τού ποτοποιημένου έλέφαντα, μπαίνουν άνάμεσα στίς άλυσίδες, στίς τροχούς και στίς γρανάζια. Και τó μεταλλικό φρούριο πού περνούσε γκρεμίζοντας γιγάντια δέντρα και ξερνώντας φωτιά και αίδερο, σταματάει άπότομα. Ένώ ό έκκωφαντικός θόρυβος τών μηχανών του δυναμώνει στήν προσπάθεια να τó κάνουν πάλι να ξεκινήση...

Οί μαύροι ίθαγενείς συνεχίζουν ξεθαρρεμένοι τώρα, τίς καταδικασμένες επιθέσεις τους. Κτυπάνες τά χοντρά πλευρά του με τίς σάιτες τους πού έξοστρακίζονται πάνω σ' αυτά και τά κοντάρια τους πού οί κοκκαλένιες αϊχμές τους γίνονται κομμάτια! Ένώ ταυτόχρονα κι' εκείνοι ανατρέπονται από τά βλήματα τών πολυβόλων του. Σφαδάζουν κάτω ξεψυχώντας!...

Μά ό θόμβος τού μεγάλου φορτηγού άεροπλάνου και οί πυροβολισμοί τού τάνκ είχαν φθάσει και μέχρι τ' αυτιά τής Ζάμπας πού καθάλλα στή ράχη τού ζέδρου της έτρεχε γιά να ξαναγυρίση στίς παλάτι τής κακιάς μαύρης βασιλίσσας.

Έτσι και στίς φώς του μισού φεγγαριού πού στί μεταξύ έχει άνατείλει, φαίνεται να φθάνη καλπάζοντας από τήν κατεύθυνση τού βορριά.

Ή Τσίχλ πηδάει τώρα κάτω από τó σταματημένο τάνκ. Τρέχει πρós τήν κατεύθυνση τής Έλληνίδας φωνάζοντας:

— Καλέ έλα, κυρά Τέτοια μου, να δής! Τόν σιδηρούς άραμπά τόν έπιασε λάστιχο!

Τήν ίδια στιγμή πηδάει κι' ό Κακαράκ κάτω από τόν πυργίσκο πού βρίσκεται.

— Καλά πούρρες, λέει στή Ζάμπα σοδαρά. Πολύ σέ χρειάζομουν: Μπάς κι' έχεις πάνω σου κανένα «γαλόνη» βενζίνα;

— Βενζίνα;! κάνει εκείνη παραξενεμένη, κυττάζοντας με τρόμο και δέος τó τεράστιο σιδερένιο φρούριο πού έχει ακινητοποιηθή.

“Ένα τραγικό πυροτέχνημα!

— ΛΕΣ νάμεινε από ... βενζίνα, Τζίτζιφι-όγκο μου; ρωτάει ή Τσίχλ.

Ό Σουβλερομύτης μένει γιά μιά μονάχα στιγμή θαθεία συλλογισμένος. Τέλος, κι' ενώ τά γουρλωμένα μάτια του φωτίζονται ζαφνικά, μουρμουρίζει:

— Δέν πειράζει... και χωρίς βενζίνα εγώ, θά κάνω τή δουλειά μου. Τό καλό τó παλληκάρι ξέρει κι' άλλο μονοπάτι!

Ἄμέσως ἀρχίζει νὰ μαζεὺν ἀπὸ γύρω ξερά φρύγανα καὶ κλαδιά. Μπουσουλώντας ὕστερα στὸ ἔδαφος γιὰ νὰ μὴ τὸν θλέπουν οἱ ἀγνώστοι ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ τάνκ. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸν θροῦνε τὰ πυρωμένα θλήματα ποὺ ξερνᾶνε οἱ κόννες τῶν πολυβόλων, τοποθετεῖ τὰ εὐφλεκτα αὐτὰ ὑλικά κάτω — δεξιά καὶ ἀριστερά — ἀπὸ τὸ μεταλλικὸ μεγαθήριο...

— Χμμμ!, κάνει μόλις τελειώνει τὴν προετοιμασία αὐτή. Τώρα χρειάζομαι μιὰ μικρὴ φλόγα γιὰ νὰ θάλω φωτιά σ' αὐτὰ τὰ φρύγανα καὶ τὰ ξερά κλαδιά. Μὰ οὔτε σπέρτα ἔχω, οὔτε ἀναπτήρα, οὔτε τσακμάκι, οὔτε καν ἓνα.. τσιγάρο ἀναμμένο!

Ἡ Χοντρή ἐπεμβαίνει:

— Καλὲ νὰ τ' ἀνάψης θέλεις, Τζιτζιφιόγκο μου; Καὶ δὲν μοῦ λές ἐμένα νὰ τοὺς ρίψω ἐν... φλογερὸν μου βλέμμα!

Μὰ ὁ Σουβλερομύτης οὔτε τὴν ἀκούει καν. Στὸ κουτοτετραπέρατο μυαλὸ του ἔχει γεννηθῇ ξαφνικά μιὰ φαινή ἰδέα:

Ἀπὸ τίς ρωγμές τοῦ κορμοῦ κάποιου κωνοφόρου δέντρου μαζεὺν μιὰ ὁλόκληρη μπάλλα ἀπὸ εὐφλεκτὴ ἴσκα. Τὴ στερεώνει στὴν ἄκρη ἑνὸς μακρυνοῦ κλαδιοῦ. Καί, κρυμμένος στὸ πίσω, τὸ ἀκίνδυνο μέρος τοῦ τάνκ, τὸ φέρνει μπροστὰ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πλαῖνά πολυβόλα ποὺ ξερνᾶνε φωτιά καὶ σίδερο.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται: Ἡ ἴσκα παίρνει ἀμέσως φωτιά. Ὁ Κακαράκ μὲ τὸ πρόχειρο κοντάρι του τὴ μεταδίνει στὰ ξερά φρύγανα καὶ τὰ κλαδιά ποὺ ἔχει σωριάσει στὰ πλάγια τοῦ μεταλλικοῦ μεγαθήριου.

Ἡ Ζάμπα καμουφλαρισμένη κι' αὐτὴ πίσω ἀπὸ τὸ τάνκ, παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον καὶ θαυμασμὸ τὴν προσπάθεια τοῦ «Παλνάτσου τῆς Ζούγκλας».

Ἀντίθετα, ἡ Τσίχλ τὸν κοροϊδεύει:

— Καλὲ τρελλάθηκες, Τζιτζιφιόγκο μου! Καλὲ ἀφοῦ ὁ σιδερένιος «ἀραμπάς» εἶναι ἐκ ...σιδήρου, μπορεῖ ποτέ νὰ πάρη φωτιά; Ἄς γελάσω... παρδαλοκατσικικῶς: χά, χά, χά! Χά, χά,χά!

Ὅμως ὁ Κακαράκ εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του. Ξέρει καλὰ πῶς οἱ φλόγες ἀπὸ τὰ φρύγανα καὶ τὰ κλαδιά ποὺ κατάφερε ν' ἀνάψῃ γύρω ἀπὸ τὸ σταματημένο τάνκ, θὰ θερμάνουν κάποτε καὶ τὸ μεγάλο ντεπόζιτο τῆς βενζίνης του. Καὶ ὁλόκληρο τὸ μεταλλικὸ φρούριο θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα!

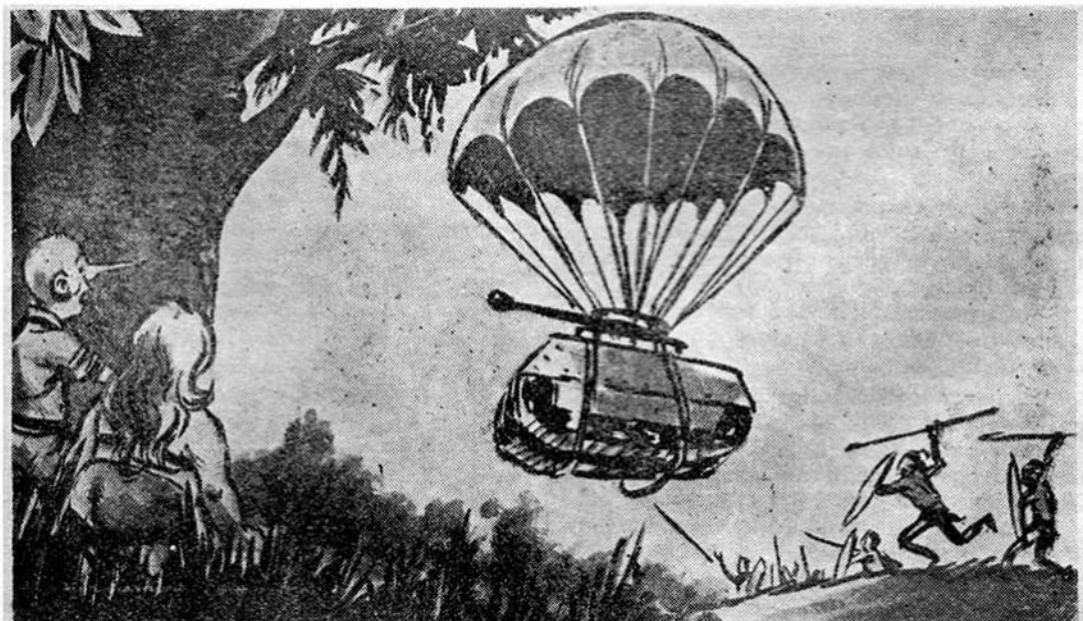
— Πίσω, τὸ λοιπόν, φωνάζει προστακτικὰ στὴ Ζάμπα καὶ στὴ Χοντρή! Πίσω, ἀδελφοῦλες μου, καθότι ἂν μείνετε ἐδῶ θὰ σᾶς μαζέψουνε μὲ τὸ... κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ!

Καὶ κάνει νὰ τὸ βάλλῃ πρῶτος στὰ πόδια!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή κάτι τὸ ἀπροσδόκητο γίνεται:

Ἡ χοντρή σιδερένια πόρτα ποὺ βρίσκειται στὸ δεξί πλευρὸ τοῦ τάνκ ἀνοίγει ἀπὸτομα. Ἐνῶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν ξεπετιοῦνται τρεῖς λευκοὶ ἄνδρες. Τὸ βάζουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ βρεθοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔκρηξί ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ.

Ὁ Σουβλερομύτης τραβάει τὸ μαχαίρι μὲ τὴ χρυσὴ διαμαντοστολισμένη λαβή. Τοὺς κυνηγᾷ φωνάζοντας:

Τὸ φοβερὸ ἀτσαλένιο φρούριο μὲ τοὺς ἀλυσιδωτοὺς τροχοὺς προσγειώνεται ὁμαλὰ στὸ ἔδαφος τῆς Ζούγκλας. Μπουλούκια ἀπὸ μαύρους καννίβαλους ἐτοιμάζονται νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

Στό μεταξύ φθάνουν τρέχοντας εκεί και τὰ δυὸ παιδιὰ. Ὁ Ταρζάν δείχνει στὸν Κακαράκ μὲ τὴν κἀνη τοῦ πιστολίου τοὺς δυὸ λευκοὺς.

— Ἀμάν, θρὲ παιδιάσαα! Σταθῆτε νὰ κἀνη σεφτὲ τὸ... μαχαιράκι μουσουλ!

Ἡ Ζάμπα πηδάει πάνω στὴ ράχη τοῦ ζέβρου της. Βοηθάει καὶ τὴν Τοίχλ νὰ καθήσῃ μπροστά της. Ἀμέσως κάνει νὰ ξεκινήσῃ τὸ ζῶο πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἔχουν κάνει οἱ τρεῖς λευκοὶ Εὐρωπαῖοι.

Καὶ νά: Ὁ ζέβρος δὲν ἔχει προκάνει, τρέχοντας, νὰ ξεμακρύνῃ οὔτε ἑκατὸ θήματα, ὅταν τρομακτικὸς κρότος συνταράζει γῆ καὶ οὐρανὸ! Ἐνῶ τὸ ἀκίνητοποιημένο γιγάντιο μεταλλικὸ φρούριο τινάζεται στὸν ἀέρα σὰν πυροτέχνημα!

Ὡς αὐτοῖς ἀλλοίμονο: Ἐνα μεγάλο ἀπὸ τὰ σιδερένια κομμάτια τοῦ πού ἐκτοξεύονται δεξιά καὶ ἀριστερά, βρίσκει τὴ Ζάμπα στὴ ράχη. Καὶ ἕνα ἄλλο πολὺ μικρὸ κτυπάει τὸν ζέβρο στὰ καπούλια.

Ἡ ἄμοιρη Ἑλληνίδα σωριάζεται κάτω ἀναίσθητη. Ἐνῶ τὸ ζῶο — μὲ τὴν Τοίχλ μόνο στὴ ράχη του — ἀφηνιάζοντας ἀπὸ τὸν κρότο τῆς ἐκρήξεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ κτύπημα πού δέχτηκε πίσω του, ἀναπτύσσεται σ' ἕναν ξέφρενο καλπασμό.

Ἡ δυστυχισμένη Χοντρή, πού πεσμένη μπροστὰ ἔχει ἀγκυλιάσει τὸν λαιμὸ τοῦ ζέβρου, κολλημένη σὰν στρεῖδι πάνω σ' αὐτόν, ξεφωνίζει μὲ φρίκη κι' ἀπόγνωση:

— Ξεγράφετε με, γαμπροῖοι!... Καλέ, πᾶω καλιά μου ἡ καφερούλασα! Σχωρᾶτε τὴν ὁμορφάδα καὶ τὴν τσαχπινιά μουσουλ!

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ τὸ ἀφηνιασμένο ζῶο περνάει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πλάι ἀπὸ τὸν Κακαράκ. Κι' ὅμως ἐκεῖ-

νος — ταχύς καὶ σβέλτος σὰν ἀκροβάτης πού ἦτανε — προφθαίνει ν' ἀρπαχτῇ ἀπὸ τὴν οὐρά του!...

Ὁ λαθρέμπορος Μπαρόζα!

ΓΙΑ ΛΙΓΕΣ στιγμὲς παρασύρεται πίσω του σὰν τενεκέδες δεμένος στὴν οὐρὰ φωραλέου σκύλου. Γρήγορα ὅμως καταφέρνει νὰ σκαφαλῶσῃ στὰ καπούλια του. Ἀπὸ αὐτὰ προχωρώντας φθάνει στὸ λαιμὸ του. Παραμερίζει κάπως τὴν Τοίχλ. Ἀγκαλιάζει τὸ κεφάλι τοῦ ζέβρου. Σκεπάζει καλὰ τὰ δυὸ του μάτια μὲ τίς παλάμες του!

Τὸ ζῶο, πού τρέχει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, παύει ἀπότομα νὰ βλέπῃ. Μαῦρο θαθὸ σκοτάδι ἀπλώνεται μπροστὰ του. Καὶ σταματάει ἀπότομα σὰ νὰ ὑψώθηκε ἀντίκρου τοῦ ψηλὸς καὶ ἀξεπέραστος γρανίτινος βράχος!...

Θριαμβευτὴς ὁ Σουθλερομύτης σπρώχνει πάνω ἀπὸ τὸ ζέβρο τὴ Χοντρή. Τὴν κἀνη νὰ σκάσῃ κάτω σὰν καρπούζι. Ἀμέσως ἐλευθερώνοντας τὰ μάτια τοῦ ζῶου πηδάει κι' αὐτὸς κάτω.

— Ἡ κυρὰ Λουκούμω; Πού εἶναι ἡ κυρὰ Λουκούμω; ρωτάει τὴν Τοίχλ μὲ ἀγωνία.

— Μακάρι νάξεραι!, του αποκρίνεται. Την είχα βάλει να καθήση πίσω μου, στα καπούλια του... ριγέ γαιδάρου! Μπορεί να της κακοφάνηκε και να πήδησε!

Ο Κακαράκ ανήσυχος για την τύχη της Ζάμπας, κάνει να γυρίση πίσω. Να ψάξη να τη βρει...

Μά δεν προφθαίνει. Την ίδια στιγμή μια τρομακτική κραυγή σκίζει τον αέρα:

— Αόοοοο!... Ααααοοοοοοοοοο!...

Είναι ο Ταρζάν! Φθάνει τρέχοντας προς την κατεύθυνση που ακολουθούν φεύγοντας οι τρεις λευκοί του τάνκ.

— Πιάσ' τους, Ταρζανάκαρε!, του φωνάζει ο Σουβλερομύτης. Κι' όταν τους σκοτώσης, σφύρα μου να ρθώ να τους... σφάζω!

Λίγες στιγμές μετά, οι τρεις άνδρες βρίσκονται αντιμέτωποι με τον άρχοντα της Ζούγκλας:

— Ποιοί είσαστε; Που πάτε; Έσείς ήρθατε με το μεγάλο αεροπλάνο που τάραξε απόψε τον ουρανό της Ζούγκλας; Τί ήταν εκείνος ο σκοτεινός όγκος που έπεσε από ψηλά με το τεράστιο αλεξίπτωτο; Τί ήταν κι' αυτή η τρομακτική έκρηξη που— πριν λίγο—έκανε με τον κρότο της: ν' αντιλαλήσουν τα βουνά. Και με τη λάμψη της να γίνη η νύχτα μέρα!...

Ο ένας λευκός από τους τρεις— που είναι και μεγαλύτερος στα χρόνια— έχει στη ζώνη του πιστόλι. Οι άλλοι δύο είναι άοπλοι.

Και νά: Ο ώπλισμένος, αντί ν' αποκρίθῃ στις ερωτήσεις του Ταρζάν, αρπάζει τη λαβή του πιστολιού του. Και κατευθύνει την κάννη του προς αυτόν. Τραβάει άκαριαία τη σκανδάλη.

Όμως ταυτόχρονα με την έκπυρσοκρότησι, η σιδερένια γροθιά του άρχοντα της Ζούγκλας, τινάζεται με αφάνταστη όρμη στο πρόσωπό του!

Κι' ενώ η σφαίρα άστοχεύει και το πιστόλι ξεφεύγει από τα χέρια του, ο άγνωστος λευκός ανατρέπεται. Βροντοχτυπιέται κάτω ανάσκελα. Το πίσω μέρος του κεφαλιού του κτυπάει βαριά κάτω στο σκληρό έδαφος. Απομένει ακίνητος σά νεκρός!

Ο Ταρζάν αρπάζει από κάτω το πολυτελέστατο πιστόλι του. Γυρίζει τα θανατερή κάννη του στους δυο άλλους λευκούς άνδρες...

Τρομοκρατημένοι εκείνοι σηκώνουν ψηλά τα χέρια. Τον έκλιπαρούν:

— Έλεος, Ταρζάν! Μη μάς κάνης κακό. Έμείς δεν φταίμε. Είμαστε οι μηχανικοί του τάνκ.

Και δείχνοντας τον αναίσθητο κάτω σύντροφό τους, προσθέτουν:

— Αυτός που κτύπησες είναι ο άρχηγός της άποστολής. Είναι ο μεγαλύτερος λαθρέμπορος και κακοϋργός του μεγάλου Λιμανιού: ο—περιθότος Μπαρόζα, όπως τον

λένε! Ένας άράρης ήρθε χθές και τον είδοποίησε για τους...

Στο μεταξύ φθάνουν τρέχοντας εκεί τα δυο παιδιά. Ο Ταρζάν δείχνει στον Κακαράκ με την κάννη του πιστολιού τους δυο λευκούς:

— Δέσε τους γερά τα χέρια και τα πόδια!, τον προστάζει.

Ο Σουβλερομύτης κόβει με το χρυσοποίκιλτο μαχαίρι του τέσσερα χορτόσχοινα. Με τα δυο από αυτά τους δένει πρώτα πιθαγκώνα τα χέρια. Έγτερα και για να να τους δέση τα πόδια, τους διατάζει με ευγένεια:

— Σαπλώτε, περικαλώ. Μη ντρεπόσατε: σάν στο... σπίτι σας!

Υπάκουοι εκείνοι δοκιμάζουν να βρουν κάποιο τρόπο για να μπορέσουν να γονατίσουν. Μά με τα χέρια τους δεμένα πίσω καθώς είναι δεν τα καταφέρνουν. Εκτός αν γείρουν μονοκόμματοι μπροστά ή πίσω και τσακιστούν κάτω.

Ο Κακαράκ παρακολουθεί με συμπόνια τις προσπάθειές τους.

— Δεν πειράζει. Θα σās βοηθήσω εγώ, παιδιά!, τους λέει. Θα δώσω από μια σπρωξιά στον καθένα. Χαλάλι σας!

Και προτείνοντας τα δυο του χέρια κάνει να τους σπρώξη προς τα πίσω.

Ο Ταρζάν τον έμποδίζει:

— Αφσέ τους. Δεν πρόκειται να φύγουν. Και τον ρωτάει άμέσως:

— Η Ζάμπα; Που είναι η Ζάμπα;

Την άπάντησι του τη δίνει η Τσίχλ:

— Καλὲ μακάρι νάξεραι, άφεντάκο μου! Έξηφανίσθη και έγινε... άφαντος!

“Ένα καταχθόνιο σχέδιο!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ της Ζούγκλας φαίνεται ανήσυχος:

— Από που κάθηκε; τη ρωτάει.

— Από τα καπούλια Μπαρόζα, από τό... πόρτ μπαγκάζ ήθελα να πώ, του... ριγέ γαιδάρου!

— Πώς;

— Έκαλπάζαμεν επ' αυτού άμφοτέραι και

αί δυο όμοι και μαζί. Πλὴν όμως το τάνκ έξερράγη έξ έκρηκτικής έκρήξεως, φαίνεται πώ ή «λεγόμενη» θα έπιφε έξ του πόρτ μπαγκάζ...Μπαρόζα, έξ τών καπούλιών ήθελα να πώ του ραβδωτού όνου. Έτερον ούδέν.

Ο Ταρζάν τη μαλλώνει:

— Και κάθεσαι ακόμα εδώ, άνόνη; Τρέ-

ξε να ψάξης γρήγορα. Μπορεί νάχη χτυπήση. Τσακίσου, λοιπόν! Κι' άμα τη θρής, έλα άμέσως να με ειδοποιήσης. Έδώ θα βρισκώμαι...

Η Χοντρή φεύγει τρομοκρατημένη. Ένώ ο Κακαράκ της φωνάζει πιό δυνατά και άγρια:

— Τσακίσου είπα!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας γυρίζει τώρα στους δυο δεμένους άνδρες. Αρχίζει την ανάκριση:

— Γιατί ο Μπαρόζα, όπως τον λέτε, ήρθε εδώ στη Ζούγκλα;

— Τόν ειδοποίησε χθές κάποιος μαύρος ίθαγενής. Του είπε πως παρουσιάστηκαν εδώ στην περιοχή σου δυο ζωντανόι προϊστορικοί άνθρωποι. Και πως ψάχνουν να βρουν ένα μεγάλο θησαυρό από πολύτιμα πετράδια που είχαν κρύψει σε κάποιο βαθύ ύπόγειο σπήλαιο!

Ο Κακαράκ πετάγεται:

— Τώρα θησαυρός! Χά, χά, χά! Άμ προλάβαμε και τον βρήκαμε έμεις. Τον θγάλαμε μάλιστα κι' έξω από το βαθύ σπήλαιο! Πλὴν όμως άς δψωνται οί καρακάδες. Τόν άρπαξαν οί καρακάδες. Τόν άρπαξαν σπειρί - σπειρί. Τόν πήγαν στο παλάτι της Βούρχα Λάγκας!

Οί δυο λευκοί συνεχίζουν. Πότε μιλάει ο ένας, πότε ο άλλος:

— Αυτούς τους δυο προϊστορικούς ανθρώπους ήρθε να αιχμαλωτίση ο Μπαρόζα. Πρώτα για να βρή και ν' άρπάξη το θησαυρό τους. Κι' ύστερα να τους γυρίση σ' όλο τον κόσμο σαν άξιοπερίεργο θέαμα. Να θησαυρίση από τα εισιτήρια που θα πλήρωναν για να τους βλέπουν.

Φόρτωσε λοιπόν ένα τάνκ σε μεγάλο μεταγωγικό άεροπλάνο. Μπήκαμε μέσα κι' έμεις και αυτός. Φθάσαμε ως εδώ. Και ο πιλότος, τραβώντας το μοχλό, άφησε να πέση το τάνκ μ' άλεξιπτώτο. Έτσι προσγειώθηκε ομαλά στο έδαφος της Ζούγκλας. Όμως δυστυχώς...

Ο Κακαράκ τους διακόπτει:

— Σκασμός, κύριοι! Τα παρακάτω θα του τα ζηγηθώ του λόγου μου, μετά συγχωρήσεις. Προσφέρωμαι δωρεάν:

Και γυρίζοντας στον Ταρζάν, συνεχίζει:

— Ύστερις το λοιπόν οί μάγκες άπ' εδώ, κάνανε μακελλειό μέγα! Με τα πολυθόλα τους «καθάρισαν» πάνω από εκατό ζευγάρια μαύρους... άραπάδες, όπως λέει η Χοντρή. Και πολλές ντουζίνες θεριά, από λέων μέχρι... «Αλογατάκι του Θεού»!

»Πλὴν όμως — και αυτό ήτανε το «δυστυχώς» που άρχισαν να λένε οί παρόντες «λεγάμενοι» — πλὴν όμως το λοιπόν, του λόγου μου έβαλα μπουρλόττο στο σιδερένιο θειρό τους. Πλὴν όμως οί τρείς έρίφηδες λακήσαν εκ του πυργίσκου πριν το «τέ-

τοιο» κάνει μπάμ! Έγώ τους πήρα στο κυνήγι για να τους σφάζω. Πλὴν όμως καλά που βρέθηκες εσύ για να μου τους φονεύσης πρώτα. Έτσι όταν τους σφάζω δεν θα πονέσουνε οί φουκαράδες!

Ο Ταρζάν κάνει κι' άλλες έρωτήσεις στους δυο δεμένους μηχανικούς του τάνκ. Και μαζί μ' αυτά που του λέει ο Σουβλερομύτης, μαθαίνει όλα όσα είχαν συμβή στην άπουσία του που αυτός φυσικά, δεν τα ήξερε.

— Μπράβο, παιδί μου!, λέει στον Κακαράκ. Φέρθηκες σαν πραγματικό παλληκάρι.

Ο «Παλπάτσος της Ζούγκλας» έκμεταλλεύεται την ευκαιρία:

— Ευχάριστῶ για το «μπράβο» σου, Ταρζανάκο μου! Πλὴν όμως αν θέλεις να σου πῶ κι' εγώ «μπράβο» σκάσε μου την κουμπούρα του Μπαρόζα.

Ο άρχοντας της Ζούγκλας χαμογελάει:

— Σου άρέσει, Κακαράκ;

— Πολύ τη γουστάρω, άδερφέ μου!

Ο Ταρζάν του προσφέρει το πολύτιμο πιστόλι με τη χρυσή διαμαντοστόλιστη λαθή.

— Τότε πᾶρ' το. Στο χαρίζω...

— «Μπράβο», παιδί μου! του κάνει σοβαρός ο Σουβλερομύτης.

Και άρπάζοντάς το με λαχτάρα από τα χέρια του, το κυττάζει θαυμαστικά:

— Άμάσαν, κουμπούραρος!, κάνει κατενθουσιασμένος. Με τέτοια χρυσοποίκιλτη «σκοτώστρα» ποιός τη χάρι μου! Ουρά θα πιάνουνε οί μελλοθάνατοι για να τους... άναπαύ τις ψυχούλες!

Μά να: Την ίδια στιγμή ποδοβολητό ανθρώπου άκούγεται να πλησιάζη. Και μία πολύ γνώριμη φωνή, από κάποια άπόσταση να ρωτά:

Ξαφνικά τρομακτικός κρότος συνταράζει γή και ουρανό! Ένώ το άκίνητοποιημένο γιγάντιο μεταλλικό φρούριο τινάζεται στον άέρα σαν πυροτέχνημα!

— Έσύ είσαι Ταρζάν;
Είναι ο Ζαντόβ!
Ο άρχοντας της Ζούγκλας χαιρετάει πού
τόν βλέπει:
— Επί τέλους, Ζαντόβ! Μά χάθηκες από
τη Ζούγκλα; 'Η γη άνοιξε και σε κατάπιε;
Και τώρα: πώς θρέθηκες απ' έδω; (*)
'Εκείνος του αποκρίνεται:

Τό μυστήριο του Ζαντόβ!

— ΨΑΧΝΩ να βρω
κάποιον!

— Ποιός είν' αυτός;
ρωτάει παραξενεμέ-
νος ο Ταρζάν.

— Κάποιος, του άπο
κρίνεται κομπιάζον-
τας ο Έλληνας. Κα-
λύτερα: μη με ρω-
ρwtάς γι' αυτόν...

Ο άρχοντας της
Ζούγκλας δέν επιμέ-
νει περισσότερο να

μάθ. Έτσι αρχίζει να του μιλάει για τους
δυο δεμένους λευκούς άνδρες και για τόν
ανάισθητο κάτω πού είναι ο Μπαρόζα, ο
περιβόητος κακούργος και λαθρέμπορος
του μεγάλου Λιμανιού της Άφρικης.

Του μιλάει ακόμα για τό άεροπλάνο —
πού και ο Έλληνας είχε ακούσει—και για
τό τάνκ πού ο Κακαράκ κατάφερε να τινά-
ξη στον άέρα.

Του εξηγεί τέλος και τό καταχθόνιο σχέ-
διο του Μπαρόζα πού ήρθε στη Ζούγκλα
για να αιχμαλωτίσει τους δυο προϊστορικούς
άνθρώπους, τόν Μπούχ και τήν Κράν, για
ν' άρπάξει αυτός τόν μεγάλο κρυμμένο
θησαυρό τους. Και για να τους έκμεταλλευ-
θί μετά, ταξιδεύοντάς τους σε όλο τόν κό-
σμο κι' επιδεικνύοντάς τους σαν άξιοπερί-
εργο θέαμα.

Ο Ζαντόβ τ' ακούει όλα αυτά χωρίς έν-
διαφέρον. Άλλού πετάει ο δικός του νους.
Όπου τέλος ρωτάει άπότομα τόν Ταρζάν:

— Και ή Ζάμπα; Πού είναι ή Ζάμπα; Μά-
θαμε... έμαθα, θέλω να πώ, πώς είχε πέσει
στά χέρια της μαύρης βασίλισσας.

— Ναί, μурμουριζει ο Ταρζάν. Μά κατά-
φερε να της ξεφύγη...

Ο Κακαράκ πού παρακολουθεί τήν κου-
βέντα τους, έπεμβαίνει:

— Άς μην ήμουνά του λόγου μου να θα-
ρέσω τη λαστιχιά στη Βουρχαλαγκάρα, και
σουλέγα έγώ αν θα κατάφερνε ή κυρά
Λουκούμω να ξεφύγη!

(*) Ο Ταρζάν ούτε είδε, άφου ήταν ανάισθη-
τος, ούτε ξέρει, φυσικά, ότι οι δυο Ζαντόβ ήταν
έκείνοι πού τόν δρήκαν και τόν έσωσαν από τις
σάϊτες πού οι μαύροι καννίβαλοι είχαν καρφώσει
στη ράχι του.

Και δείχνοντας τό μεγάλο μαχαίρι με τη
χρυσή διαμαντοστολισμένη λαθή, προσ-
θέτει:

— Νά: 'Η Ζάμπα μου τό χάρισε κι' αυτό.
Για να τη θυμάμαι όταν... σφάζω!

Μά νά: Ξαφνικά, και πριν καλά - καλά ο
Κακαράκ τελειώσει τις σαχλαμάρες του, μιá
γνώριμη κοριτσιίστικη φωνή άκούγεται:

— Βοήθειασαα! Καλέ βοήθειασαα! Πάει
ή Ζάμπα μας πάει!... Τήν άρπαξε αυτός ο
παλάνθρωπος! Άχ, Ζάμπα μου, Ζαμπούλα
μου, τ' ήτανε γραφτό σου να πάθης!

— Είναι — όπως καταλάβατε — ή Τοίχλ,
πού φθάνει τρέχοντας από τις άναζητήσεις
πού έκανε για ν' άνακαλύψη τη χαμένη
'Ελληνίδα.

Ο Σουβλερομύτης παρατάει περίεργος
τόν Ταρζάν, τόν Ζαντόβ και τους άλλους.
Προχωρεί μερικά βήματα προς τήν κατεύ-
θυνση πού έρχεται ή Χοντρή. Της φωνάζει:

— Έ, Έφτάζυμνηνη!... Ποιός άρπαξε τη
Ζάμπα;

Έκείνη άκούει τήν έρώτησή του. Του ά-
ποκρίνεται έξ ίσου δυνατά:

— Ο Ζαντόσοοβ, καλέ! Δέν είναι λίγες
οι στιγμές πού τη φορτώθηκε στη ράχη του,
έτσι ανάισθητη καθώς ήτανε. Και τήθαλε
στά πόδιασα!...

Ο Κακαράκ γυρίζει τό κεφάλι του. Ρίχνει
μιá ματιά στον Ζαντόβ πού βρίσκεται από
τόση ώρα εκεί. Και της φωνάζει:

— Τρελλάθηκες, μπρέ Χοντρή, για σου-
στριψε ή βίδιασα;

Στό μεταξύ ή Τοίχλ, φθάνει άλαφιασμένη
κοντά στον Κακαράκ πού βρίσκεται σε πο-
λύ μικρή άπόσταση από τους άλλους. Κά-
τι χαμόκλαδα τήν έμποδίζουν να τους βλέπη.

— Καλέ δέν τρελλάθηκα καθόλου, Τζιτζι-
φιόγκο μου, του λέει. Άφου τόν είδα με
τά μάτια των όφθαλμών μου, καλέ!

— Κι' ήτανε ο Ζαντόβ; τη ρωτάει.

— Άμ' ποιός θάτανε: ο... μπατζανάκης
του;

Ο Σουβλερομύτης τήν άρπάζει από τό
παχουλό μπράτσο. Και τραβώντας τη φέρ-
νει εκεί πού βρίσκονται και οι άλλοι. Της
δείχνει τόν Ζαντόβ:

— Κι' αυτός ποιός είναι; τήν ξαναρωτάει.

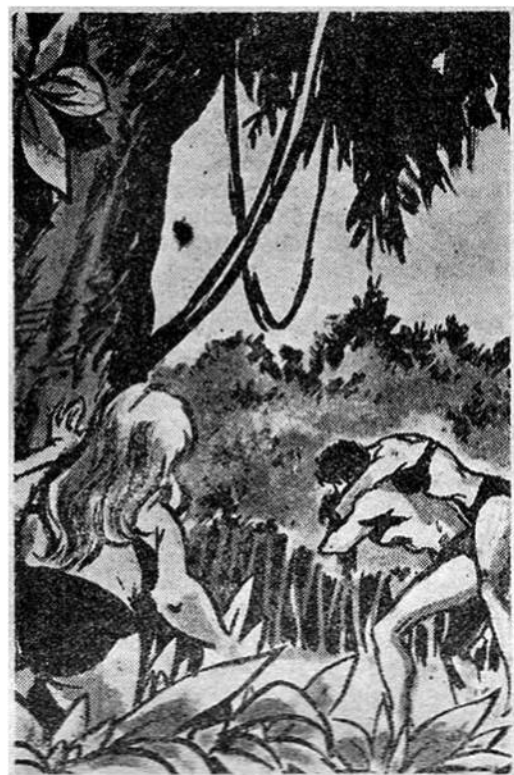
Η άμοιρη Χοντρή άπομένει κόκκαλο. Τόν
κυττάζει με στόμα άνοικτό σαν ξεροπή-
γαδο.

— Μά... μά...

Ο Ζαντόβ χαμογελάει καλόκαρδα:

— Δίκνο έχει ή μικρή, λέει στον Ταρζάν.
Ξεχάσατε, λοιπόν πώς έδω στη Ζούγκλα
κυκλοφορεί τώρα κι' ένας σωσίας μου; Έ-
νας άνδρας πού είναι ακριβώς ίδιος με έ-
μένα; Αυτός, πού ή μαύρη βασίλισσα του
είχε φορέσει τό άσπροράσοο με τήν κου-
κούλα του Χούρ Νταμάρ.

Και προσθέτει σά να έξομολογείται:

Ἡ Χοντρή ἐπιμένει:
— Καλέ ὁ Ζαντόβ τὴν ἄρπαξε! Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια τῶν ὀφθαλμῶν μου, καλέ!

— Κάποτε πού ἡ Τσιχλ τὸν ἄφησε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τῆ σπηλιά σου τὸν εἶχα κυνηγήσει. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν πιάσω. Κατάφερε νὰ μοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἀπὸ τότε γυρίζω μέρα καὶ νύχτα στὴ Ζούγκλα νὰ τὸν βρῶ. — ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ στοῦ πῶ — ἔφαχνα νὰ βρῶ καὶ πρὶν λίγο πού τυχαία συναντηθήκαμε. Κι' αὐτὸς φαίνεται, θ' ἄρπαξε τώρα τὴ Ζάμπα.

Ὁ Ταρζάν γίνετα ἔξω φρενῶν:

— Καὶ τὸ λὲς τόσο ἀδιάφορα; τὸν ρωτάει. Κι' ἂν ὁ σωσίας σου εἶναι παλάνθρωπος: Ἄν ἀντὶ καλὸ κάνῃ κακὸ στὴν ἀναίσθητη κοπέλλα;

Ὁ Ζαντόβ τοῦ ἀποκρίνετα ψυχρά:

— Μὴν ἀνυσυχεῖς, φίλε μου: Ἕνας ἄνθρωπος πού μοῦ μοιάζει, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οὔτε παλάνθρωπος, οὔτε ἄνδρας γιὰ νὰ κάνῃ κακὸ σὲ μιὰ ἀνήμπορη καὶ ἀπροστάτευτη γυναῖκα...

— Πάντως πᾶμε νὰ ψάξουμε. Μὲ τὸ φορτίο τῆς Ζάμπας στὴ ράχη του δὲν θὰ μπορῇ νὰ τρέχῃ. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ τὸν προλάβουμε.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κοντοστέκεται. Δείχνει μὲ τὰ μάτια του τοὺς τρεῖς λευκοὺς:

— Πᾶμε, μурμουρίζει. Μὰ ἔχουμε κι' αὐτοὺς ἐδῶ. Ἔτσι μονάχους θὰ τοὺς ἀφήσουμε;

Ὁ Κακαράκ παρεξηγιέτα:

— Τί «μονάχους»; ρωτάει. Ἀφοῦ θὰ μείνω τοῦ λόγου μου νὰ τοὺς φυλάω. Καὶ ἂν κουρασθῶ νὰ τοὺς φυλάω θὰ τοὺς θάλω νὰ μὲ... φυλάνε αὐτοί. «Σκάτζα θάρδια» πού λένε. Ἀλλωστε θάχω καὶ τὴ Χοντρή νὰ μὲ βοηθή.

Ἡ Τσιχλ ἔχει ἀντιρρήσεις. Τοῦ τίς λέει πολὺ σιγά:

— Ἐγώ, Τζιτζιφιόγκο μου, φοβᾶμαι νὰ τοὺς φυλάω. Τυχάνω τόσο ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη πού θ' ἀρχίσουνε νὰ μὲ... «φιλάνε» τοῦ λόγου τους. Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν... πρόβλεψις!

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν Κακαράκ. Ἔτσι, τὸν ἀφήνουν ἐκεῖ φρουρό. Καὶ φεύγουν τρέχοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού — ὅπως τοὺς εἶπε ἡ Τσιχλ — ἀκολούθησε ὁ σωσίας μὲ τὴν ἀναίσθητη Ζάμπα στὴ ράχη του.

— Μὰ νά: δὲν ἔχουν προφθάσει νὰ ἀπομακρυνθοῦν οὔτε χίλια θήματα, ὅταν ὁ Κακαράκ κάτι βλέπει. Καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀνήσυχα:

Τὸ τέχνασμα τοῦ «Παλνάτσου»!

Ὁ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ καὶ λαθρέμπορος Μπαρόζα πού θρίσκειτα ἀνάσκελα κι' ἀκίνητος κάτω, σὰν σκοτωμένος, ξαφνικὰ τώρα ἀνασταλεύει. Ταυτόχρονα κι' ἕνας βαρὺς πονεμένος ἀναστεναγμὸς θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθεα του.

Ὁ Σουβλερομύτης ξεχνάει πῶς στὴ ζῶνι του θρίσκονταί τώρα καὶ μαχαίρα καὶ κουμπούρα. Ἔτσι, μ' ἕνα πῆδημα θρίσκειτα κοντὰ στὸν κακούργο. Γονατίζει πλάι του. Τὸν ἐκλιπαρεῖ:

— Μὴ διάζεσαι, Μπαροζάκο μου, γιὰτὶ εἶσαι λυτός. Περίμενε νὰ σὲ δέσω πρῶτα κι' ὕστερις συνέρχεσαι μὲ τὸ καλὸ!...

Ἀμέσως παραγγέλνει στὴν Τσιχλ:

— Ἐ, Χοντρή: Ἕνα περιποιημένο χορτόσχοινο γιὰ τὸν κύριο. Χοντρὸ καὶ φρεσκοκομμένο!

— Ἐφτασέεεε!, κάνει ἡ Τσιχλ προχωρώντας κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ πρὸς ἕνα μακρὸ καὶ γερὸ χορτόσχοινο πού κρέμετα ἀπὸ κάποιο κοντινὸ δέντρο.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται: Οἱ δύο μηχανικοὶ τοῦ τᾶνκ πού ὁ Κακαράκ τοὺς εἶχε δέσει πισθάγκωνα τὰ χέρια, ξεθαρρεύουν. Μὲ τὰ ἐλεύθερα πόδια τους προχωροῦν μερικὰ θήματα. Φθάνουν

κοντά στον μισοαναίσθητο τώρα αρχηγό τους. Κλωτώνοντας ρίχνουν ανάσκελα τον Σουβλερομύτη. Τον καθελώνουν ακίνητο, πατώντας ό ένας το λαιμό του και ό άλλος τὰ πόδια του.

— Πέταξε πέρα τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πιστόλι σου, τὸν προστάζουν. Ὑστερα σήκω καὶ λύσε μας τὰ χέρια.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀφέντες μου!, κάνει βραχνὰ ὁ Κακαράκ. Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ πολύτιμο μαχαίρι του τὸ πετάει μακριά. Ἀμέσῳ τραβάει καὶ τὸ πιστόλι μὲ τὴν ἐπίσης χρυσὴ καὶ διαμαντοστολισμένη λαβή. Ὅμως ἀντὶ νὰ τὸ πετάξῃ κι' αὐτό, προτείνει τὴν κάννη του στοὺς δυὸ κακούργους πού τὸν πιέζουν μὲ τὶς πατούσες τους:

— Ψηλά τὰ... πόδια!, τοὺς προστάζει τώρα κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

Κι' ἐπαναλαμβάνει ἀμέσῳ πιὸ δυνατὰ καὶ ἄγρια:

— Ψηλά τὰ πόδια γιατί σὰς τὴ... μπουμπουνία, μάγκες!

Θέλοντας καὶ μὴ, ἐκείνοι τραβᾶνε τὰ πόδια τοὺς ἀπὸ πάνω του. Ὅμως ἀμέσῳ καὶ ταυτόχρονα κ' οἱ δυὸ, τὰ τινάζουν μὲ δύναμι κι' ὀρμὴ ἴσια κατὰ τὸ κεφάλι του. Οἱ δυὸ αὐτὲς κλωτσιές τους θὰ ἔφθαναν γιὰ νὰ στείλουν τὸν Κακαράκ συστημένο στὸν Ἄλλο Κόσμο.

Ὅμως ὁ «Παλνάτος τῆς Ζούγκλας», ἀφάνταστα σβέλτος καθὼς εἶναι καὶ ἐλεύθερος τώρα, προφθαίνει κι' ἀποτραβιέται ἀπότομα. Ἐτοί τὰ πόδια τῶν δημίων του, μὲ τὴ θανατερὴ φόρα πού ἔχουν, βρίσκουν στὸ κενό. Τὰ δεμένα πίσω χέρια τους δὲν τοὺς βοηθᾶνε νὰ κρατήσουν ἰσορροπία. Καὶ ἀνατρέπονται. Βροντοκτυπιούνται κάτω ἀνάσκελα. Κάνουν ἀπεγνωσμένες, μὰ μάταιες, προσπάθειες νὰ ξαναβρεθοῦν ὀρθιοί.

Ὁ Κακαράκ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Ἄμα ξανασηκωθῆτε, μάγκες, νὰ μοῦ ...τελεγραφήσετε. Χά, χά, χά!

Ἡ Τοίχλ τοὺς λυπᾶται:

— Νὰ τοὺς βοηθήσω ἐγώ, Τζιτζιφιόγκο μου; τὸν ρωτᾷ.

Καὶ προσθέτει χαμηλώνοντας ντροπαλὰ τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφαρα:

— Νοστιμούληδες εἶναι, πού τρομάρα νὰ τοὺς ἔρθῃ!

Ὁ Σουβλερομύτης κάτι πάει νὰ τῆς ἡπ, μὰ δὲν προφθαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ νοιώθει μιὰ γερὴ παλάμη νὰ χουφιιάξῃ ἀπότομα καὶ νὰ σφίγγῃ τὸ λαιμό του!...

Καὶ νὰ: Ὁ ξαφνικὸς τρόμος πού δοκιμάζει, κάνει ὅλα τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ του νὰ σφίχονται σὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι. Ἐτοί σφίγγεται ἀσυναίσθητα καὶ ὁ δείκτης τοῦ

δεξιοῦ χεριοῦ του πού βρίσκεται γαντζωμένος στὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου. Καὶ τὸ ὄπλο ἐκπυροσοκροτεῖ μὲ ἐκκωφαντικὸ κρότο!

Ὁ κακούργος Μπαρόζα, πού εἶχε ξαναβρῇ τὶς αἰσθήσεις του καὶ τοῦ ἔσφιγγε ἀπὸ πίσω τὸ λαιμό, δὲν εἶχε προφθάσει νὰ δῇ πῶς ὁ Κακαράκ κρατοῦσε τὸ πιστόλι του. Ἐτοί ξαφνιάζεται ἀνήσυχος ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό. Κι' ἀσυναίσθητα ξεσφίγγει τὴν παλάμη του κυττάζοντας γύρω νὰ δῇ τί συμβαίνει...

Ἀπό... φυσικὸ θάνατο!

Ὁ Σουβλερομύτης ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμὴ. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ξεφεύγει ἀπὸ τὴ λαβὴ του. Τὸν ἀποχαιρετᾷ, ἐνῶ ταυτόχρονα τραβάει τὴ κοντρή νὰ φύγουν:

— Ἀλεβρουάρ, Μπαροζάκο μου! Θὰ σοῦ μπουμπουνίζα ἀκόμα μιὰ νὰ σοῦ ἀναπάψω τὴν ψυχούλα. Πλὴν ὁμως δὲν θέλω νὰ χαλάσω κι' ἄλλη σφαῖρα. Λυπᾶμαι πολὺ, πλὴν ὁμως τί νὰ σοῦ κάνω; Ἄς σκοτωνόσουν μὲ τὴν πρώτη κουμπουριά μου. Ἄς μὴ τὴν ἀφήνεις νὰ πάῃ... στράφι!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ξαφνικὰ οὐρλιαχτὰ ἀκούγονται σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Σχεδὸν ἀμέσῳ οἱ δυὸ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι, ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν, παρουσιάζονται μπροστά τους. Ἀνεμίζουν ἄγρια τὰ τρομακτικὰ τους ράπαλα!

Σβέλτος ὁ Κακαράκ ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι πού πρὶν λίγο εἶχε πετάξει. Καὶ μαζί μὲ τὴν Τοίχλ σκαρφαλώνουν στὸν κορμό κάποιου κοντινοῦ γιγάντιου δέντρου.

Τὸ ἴδιο πετιέται ὀρθὸς γιὰ νὰ κάνῃ κι' ὁ Μπαρόζα. Αὐτὸς πού μόνο σιγουρεμένος μέσα στὸ τᾶνκ λογάριζε ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν τὸν ἀφήνουν στὸν τόπο κτυπώντας τον μὲ τὰ ρόπαλά τους στὸ κεφάλι. Τὸ ἴδιο κάνουν ἀμέσῳ καὶ στοὺς δυὸ ἄλλους λευκοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται κάτω ἀνάσκελα καὶ μὲ δεμένα χέρια. Τοὺς θανατώνουν κι' αὐτοὺς!

Τέλος —διφώντας γιὰ αἷμα— ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν σὰν τρελλοὶ στὸ ἴδιο δέντρο πού εἶδαν ν' ἀνεβαίνουν, πρὶν λίγες στιγμές, τὰ δυὸ παιδιά.

Κ' ἓνα φοβερὸ κυνηγητὸ ἀρχίζει πάνω στ' ἀμέτρητα καὶ ἀπέραντα κλαδιά του.

Τρομοκρατημένοι ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ,

για ν' αποφύγουν τούς φοβερούς διώκτες τους όλο και σκαρφαλώνουν στα ψηλότερα κλαδιά του θεόρατου δέντρου.

Ο Σουβλερομύτης δίνει θάρρος στη συντροφισσό του:

— Κουράγιο, Έφταζιμούλα μου!, της λέει. Άμα σκαρφαλώσουμε ψηλά - ψηλά στην κορφή θα πηδήσουμε κάτω. Έτσι, ώσπου να φτάσουμε στη γη, θα έχουμε... γεράσει. Όποτε θα πεθάνουμε από... φυσικό θάνατο!

Και όωσ' του ανεβαίνουν, ανεβαίνουν, ανεβαίνουν! Και τὸ προϊστορικό ανδρόγυνο τούς ακολουθεί...

Όσπου φθάνουν τέλος στα λεπτά κλαδιά της κορφής. Και τότε κάτι αφάνταστα τρογικό γίνεται:

Ο Μπούκ και η Κράν, γιγαντώσονται και θαρείς καθώς είναι, νοιώθουν να λυγίζουν επικίνδυνα τὰ αδύναμα κλαδιά που στηρίζονται τὰ πόδια τους. Και τὴ στιγμή ακριβώς που απλώναν τὰ χέρια τους για ν' αρπάξουν τὰ παιδιά, σπάζουν απότομα. Και οί δυὸ θηριώδεις αγριάνθρωποι αρχίζουν να γκρεμίζονται. Κτυπάνε από κλαδί σε κλαδί, ώσπου καθυστερημένοι φθάνουν κάποτε κάτω. Και βροντοχτυπιώνται στο έδαφος. Απομένουν ακίνητοι!

Ο Κακαράκ αναστενάζει:

— Θεὸς σκληρὸς τους! Πήγαν από... φυσικό θάνατο, οί φουκαράδες!

Σὲ λίγο, κατεβαίνοντας προσεκτικά, φθάνουν τὰ δυὸ παιδιά κάτω. Αφουγγράζονται τὰ στήθεια του Μπούκ και της Κράν. Κτυποῦν ακόμα.

— Πῶμε να φύγουμε!, κάνει πανικόβλητος ὁ Σουβλερομύτης. Βαριέμαι νὰ τούς... σφάξω!

Και τὸ δάζουν γρήγορα στα πόδια. Τρέχουν χωρίς νὰ ξέρουν πού πηγαίνουν.

Μὰ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στην παράξενη αὐτὴ ἱστορία μας. Ἀς παρακολουθήσουμε τὸν Ταρζάν και τὸν Ζαντόβ. Τους είχαμε δῆ —ὅπως θυμόμαστε— νὰ φεύγουν τρέχοντας για νὰ θροῦν τὸν «σωσία» πού είχε ἀπαγάγει τὴν ἀναίσθητη Ζάμπα.

Και νά: Τρέχοντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού τούς είχε ὑποδείξει ἡ Τοίχλ, δὲν ἄργουν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Μὰ και σχεδὸν ἀμέσως τὸν χάνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Γιατί τὴν ἴδια στιγμή, φορτωμένος μετὴν Ἑλληνίδα καθὼς προχωροῦσε κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάποιον μικρὸ κατάφυτο λόφου.

Ο Ζαντόβ προτείνει ἀμέσως στὸν Ταρζάν:

— Καλύτερα νὰ χωρίσουμε τώρα. Ἐσὺ νὰ πᾶς ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ λόφου. Ἐγὼ ἀπὸ τὸ δεξι.

— Σωστά, κάνει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἐτσι ὁ σωσίας σου δὲν θὰ μπορέσει νὰ μᾶς ξεφύγει....

Και οί δυὸ ἄνδρες χωρίζουν. Ὁ καθένας παίρνει τὴ δική του κατεύθυνσι....

Σὲ λίγο ἡ πυκνὴ θλάσπη τῆς ἀγρίας αὐτῆς περιοχῆς, τούς ἐμποδίζει νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλλὰ τί παράξενο: Ἐνῶ ὁ Ταρζάν τρέχει, ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα νὰ φθάσῃ στὴν ἀντικρυνή —ἀθέατη ἀπ' ἐκεῖ— πλευρὰ τοῦ λόφου, ὁ Ζαντόβ προχωρεῖ ἀργὰ και μετὸ πάσο του. Δὲν δείχνει καθόλου νὰ διάζεται...

Τέλος ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνοντας και παρακάμπτοντας τούς πρόποδες τοῦ λόφου, ἀντικρύζει, σὲ ἀπόστασι, τὸν σωσία. Ἐχει ἀφήσει κάτω τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα. Προσπαθεῖ νὰ τὴ συνεφέρῃ.

Ο Ταρζάν τρέχει γρήγορα κοντὰ του. Χύνεται σὰν μανιασμένο θηριὸ νὰ τὸν σπαράξῃ.

— Ἄτιμε, Σωσία! Τιποτένιε!, μουγγρίζει ἀγρία. Αὐτὸ πού ἔκανες θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ!

Και τινάζοντας τὴν ἀποαλénia του γροθιά, τοῦ δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι, προσθέτοντας:

— Τώρα θάρῃ κι ὁ ἴδιος ὁ Ζαντόβ. Αὐτὸς σίγουρα θὰ σὲ σκοτώσῃ!

Ο νέος μελαχροινὸς ἄνδρας σωριάζεται κάτω. Ὅμως ἀμέσως ξαναπετιέται ὀρθός. Διαμαρτύρεται μετὴ ἀγανάκτησι:

— Γιατί μετὴ κτύπησες ἔτσι, χωρίς νὰ ξέρῃς, Ταρζάν; Δὲν εἶμαι ὁ σωσίας πού φαντάστηκες. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ.

— Κι ὁ ἄλλος; κάνει χαμένα ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— Μόλις μετὴ εἶδε νὰ φθάνω, παράτησε τὴ Ζάμπα κ' ἐξαφανίστηκε τρέχοντας.

Ο Ταρζάν τὸν κυττάζει χαμένα:

— Ἐσὺ εἶσαι, Ζαντόβ; Ἐφθασες λοιπὸν ἐδῶ πιὸ μπροστὰ ἀπὸ μένα:

— Φυσικά, τοῦ ἀποκρίνεται. Ἐτρεχα πιὸ γρήγορα.

Ὅμως ξαφνικά τὰ μάτια τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας σκοτεινιάζουν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ὑποψία. Τὸν ρωτάει:

Ἡ Τοίχλ και ὁ Κακαράκ ἀφουγκράζονται τὰ στήθεια τῶν δυὸ πεσμένων κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο προϊστορικῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ὅμως ζωντανοί.

— 'Από πού ήρθες, Ζαντόβ; 'Από τὰ δεξιά τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τ' ἀριστερά;

'Εκεῖνος, φαίνεται νὰ μὴν ξέρει νὰ τοῦ ἀποκριθῇ μὲ τὸ στόμα. Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ ἀφάνταστα δυνατὴ γροθιά στὸ κεφάλι. Τὸν σωριάζει κάτω ἀναίσθητο.

"Ὅταν ὁ Ταρζάν συνέρχεται, ἀντικρύζει πάνω του τὸν Ζαντόβ ποὺ τὸν περιποιεῖται:

— Σὲ χτύπησε ὁ σωσίας μου; τὸν ρωτᾷ. 'Εγὼ ἄργησα λίγο νὰ φθάσω. Μά, μόλις με εἶδε ἀπὸ μακριά, τῷθαλε στὰ πόδια, ὁ ἄνθρωπος. "Ἄν τὸν εἶχα προλάβει ἐδῶ, δὲν θὰ ζοῦσε τώρα!

'Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει γιὰ λίγο χαμένα. "Υστερα τὸν ρωτᾷ:

— Πῶς ἦρθες ἐδῶ, Ζαντόβ; 'Απὸ τὰ δεξιά τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τ' ἀριστερά;

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ καθόλου ἐκεῖνος, τοῦ ἀποκρίνεται:

— 'Απὸ τὰ δεξιά, Ταρζάν. Μὰ τόσο γρήγορα ξεχνᾷς λοιπόν;

'Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πείθεται πιά. Εἶναι βέβαιος πῶς ἀντίκρου τοῦ ἔχει τώρα τὸν πραγματικὸ Ζαντόβ.

"Ἔτσι οἱ δύο μαζί συνεφέρνουν σὲ λίγο τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα.

'Ὁ Ταρζάν τῆς λέει χαμογελῶντας:

— Πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Ζαντόβ, Ζάμπα. Αὐτὸς σ' ἔσωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακούργου σωσία του ποὺ σὲ εἶχε ἀρπάξει... Χάρι σ' αὐτόν...

'Ἡ Ἑλληνίδα ποὺ στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ἀγκαλιάσει μὲ τὰ μάτια τῆς τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τοῦ Ζαντόβ, θγάζει ξαφνικὰ μιὰ ἄγρια κραυγὴ.

— "Οχι! Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ζαντόβ! Δὲν εἶναι αὐτός!

'Ὁ Ταρζάν τραβάει ἀμέσως τὸ μαχαίρι του. Χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸν σωσία. Μὰ μόλις κάνει νὰ σπικωθῇ τ' ὠπλισμένο χέρι του, μιὰ καινούρια κραυγὴ τῆς Ζάμπας τὸν σταματᾷ:

— Μήνη!... Λάθος ἔκανα! Αὐτὸς εἶναι ὁ Ζαντόβ! Αὐτὸς εἶναι!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή πολλοὶ μαῦροι ἰθαγενεῖς ἀκούγονται νὰ περνᾶνε, τρέχοντας σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό. 'Αλαλάζουν πανικόβλητοι.

— Κάτι σοβαρὸ θὰ συμβαίνει! ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν.

Καὶ παρατώντας τὸν Ζαντόβ καὶ τὴ Ζάμπα τρέχει νὰ τοὺς προφθάσῃ γιὰ νὰ μάθῃ.

Σὲ λίγο κι' ὅταν τὸ ποδοβολητὸ του παύει ν' ἀκούγεται, ἡ Ἑλληνίδα κυττάζει ἄγρια τὸν νέο μελαχροινὸ ἄνδρα ποὺ θρίοκεται ἀντίκρου τῆς:

— Δὲν εἶσαι ὁ Ζαντόβ! τοῦ λέει σιγὰ καὶ μὲ σφιγμένα δόντια. Εἶπα φέματα στὸν Ταρζάν γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸ μαχαίρι του. Θέλω τὰ δικά μου χέρια νὰ σοῦ χαρίσουνε τὸ θάνατο!

Κι' ἀμέσως, ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα, κάνει νὰ τοῦ τὴν πετάξῃ στὸ κεφάλι.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ τοῦ Ταρζάν ποὺ φθάνει τρέχοντας.

— Πᾶμε!, τοὺς κάνει κι' ἀλαφιασμένος. "Ἄν δὲν προλάβουμε, μεγάλη συμφορὰ περιμένει τὴ Ζούγκλα.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Ζάμπα.

'Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀποκρίνεται ξεκινώντας πρῶτος:

— 'Ὁ λεπρός!... 'Ὁ λεπρός τοῦ Κόκκινου Πύργου!

Τ Ε Λ Ο Σ

*Αποκλειστικότης:

Γενικαί 'Εκδοτικαί 'Επιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΦΟΒΟΣ ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ!

Διαβάστε τὸ πιὸ παράξενο, τὸ πιὸ μυστηριώδες, τὸ πιὸ συναρπαστικὸ τεῦχος ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ μὲ τὸν τίτλο:

"Ο ΛΕΠΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ,"

Κανένα θαρραλέο ἄγורי καὶ κανένα ἔξυπνο κορίτσι δὲν πρέπει νὰ μείνουν χωρὶς νὰ διαβάσουν τὸ **ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ**

τεῦχος τῆς θρυλικῆς πιά σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα:

ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΑΡΖΑΝ

Κάθε τεῦχος τῆς εἶναι κι' ἓνα πραγματικὸ θαῦμα σὲ ὕλη καὶ σὲ ἐμφάνισι.

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 20 ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Ἐμβάσματα - ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Στ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

σφυρίδες επάνω στα δάχρυα. Σάν να σκάβουν πολλοί άνθρωποι μαζί. Κι' απ' τ'ό βάθος της υποχθόνιας στοάς, που σ' αυτό το μέρος έχει γίνει ακόμα φιλότερη διακρίνουν κι' ένα άμυδρο φως.

— "Ας σβύσουμε τους δαυλούς μας, Τίν—Τίν!", λέει ο μικρός κάου—μπόου.

Και πρώτος αυτός πετάει τον δικό του μέσα στο νερό, ενώ ο μικρός Ινδιανόκος τον μιμείται. "Αμέσως σκοτεινιάζει ολόγυρά τους. Μόνο τους οδηγός πιά, είναι το φως που έρχεται από πέρα. Προχωρούν λοιπόν προς τα εκεί απ' όπου οι κρότοι όλο και δυναμώνουν. Σάν ένα σύνταγμα δαιμόνων, ν' ανασκαλίζουν τα σπλάχνα της γης.

ΦΤΑΝΟΥΝ σ' ένα στρίψιμο της στοάς και του υποχθόνιου ποταμιού. Κι' εκεί, μόλις κοιτάζουν πίσω κι' π' τους δάχρυα, τα μάτια τους γουρλώνουν διάπλατα από έκπληξη.

Είναι μια υπόγεια απέραντη αίθουσα, σκαμμένη από τα νερά με το πέρασμα των αιώνων, μέσα στους δάχρυα. Είναι φωτισμένη με δεκάδες δαυλούς, στερεωμένους σ' όλο το μήκος της κι' από τις δύο πλευρές. Οι πέτρινοι τοίχοι της αστραφτούν έκτυφλωτικά, στα φώτα των δαυλών. Σκαρφαλωμένοι επάνω σ' αυτούς, δρίσκονται καμιά εκατοστή Ινδιάνοι, γυμνοί απ' τη μέση κι' επάνω, και σκάβουν. Στα πόδια τους είναι περασμένες βαρειές αλυσίδες, που τους δένουν όλους μαζί. Οι ράχες τους είναι βαρειά χαλαγμένες απ' έναν βούρδουλα. Μερικοί σέρνουν καροτσάκια, στα οποία φορτώνουν τις αστραφτερές πέτρες, που ξεκολλάνε οι άλλοι από τα τοιχώματα. Κι' αυτοί σέρνουν βαρειές αλυσίδες στα πόδια τους. Δυο κάου—μπόους, με το πιστόλι στο ένα χέρι και το μαστίγιο στο άλλο, έπιστατούν και πηγαioύνται περὰ — δώδε, ούρλιαζοντας συνεχώς:

— Κουνηθήτε, τεμπελόσκυλα!

Και τα μαστίγια πέφτουν σφυρίζοντας πάνω στις ράχες των δυστυχισμένων, που ξεφωνίζουν σπαρακτικά.

Τα μάτια του μικρού κάου—μπόου σπινθίζουν από έναν τρομερό θυμό.

— Αυτή είναι η κόλαση που τρέμουν οι κάτοικοι του 'Αλάμος, Τίν—Τίν!", μουρμουρίζει.

Ο Ινδιανόκος κουνάει καταφατικά το κεφάλι του. Και τα δικά του μάτια πετούν υπέροχες αστραπές θυμού.

— Κι' αυτοί οι αδελφοί μου, που βλέπει ο χλωμός αδελφός μου, δεμένους με τις αλυσίδες, λέει ολυσυρόν, είναι εκείνοι που έπαιρνε ο 'Ασπρο μάλλης 'Αετός, γι'ό να τους... θυσίαση στα Πνεύματα! Είναι όλοι οι γενναίοι πολεμιστές Τσιρικάουα, οι άφωτισμένοι στον πατέρα μου!

Ο Τίμ Ντόναχιου χαμογελάει κι' αποκρίνεται ψιθυριστά:

— Τό έχω καταλάβει, Τίν—Τίν! Και τώρα ας κάνουμε ό,τι πρέπει, γι'ό να τους ελευθερώσουμε! Δέχεσαι να κινδυνεύεις γι' αυτούς;

Ο Τίν—Τίν τον παρατηρεί με γουρλωμένα μάτια.

— "Εδώ πολλές φορές κινδυνεύουμε γι'ό τους εαυτούς μας!", αποκρίνεται με έκπληξη. Και δεν θα κινδυνεύουμε γι'ό τους αδελφούς μας; 'Ευπράξ! Ο Τίν—Τίν είναι έτοιμος να κάνει ό,τι τον διατάζει ο... μεγαλύτερος αδελφός του!

ΜΑΧΗ ΣΤΑ ΤΑΡΤΑΡΑ

ΕΝΑΣ μεγάλος άντρας κάθεται σ' ένα έβραχο και σιγοσφυρίζει. Στα χέρια του παίζει ένα μεγάλο κλειδί, στον ρυθμό του σκοπού του. Μπρός στα πόδια του καταλήγει, σφηνωμένη

γερά στον βράχινο τοίχο της στοάς, μια πελώρια αλυσίδα, με μια κλειδαριά. Είναι η κεντρική αλυσίδα, πάνω στην οποία είναι δεμένες οι αλυσίδες όλων των σκλάβων.

Ξαφνικά το σφύριγμά του σταματάει απότομα. "Ενα σιγανό δογγητό πόνου δγαίνει από το λαιμό του. Γέρνει και κυλάει άναίσθητος στο έδαφος.

Ο Τίν, που τον έχει πλησιάσει άθόρυβα και τον έχει χτυπήσει με τη λαβή του πιστολιού του, βάζει το κέλι πίσω στη θήκη του. Παίρνει μετά το κλειδί και ξεκλειδώνει την αλυσίδα. Μετά προχωρεί σκυφτός πίσω από κάτι θεόρατα δάχρυα, που είναι πεταμένα εδώ κι' εκεί. Πλησιάζει έτσι άσκετά τους δυο κάου—μπόους, που κρατούν τα μαστίγια. Τότε στέκεται και περιμένει.

Ο Τίν—Τίν έχει προχωρήσει πολύ περισσότερη πίσω απ' τα ίδια δάχρυα. "Έχει φτάσει στη μέση της κολοσμένης αίθουσας. Και ξαφνικά, πετιέται δαθιος επάνω σ' έναν δάχρυα.

— Γενναίοι Τσιρικάουα!, φωνάζει υψώνοντας τα χέρια. Σταματήστε!

"Ενας πελώριος ψήφους έκπληξης και χαράς νεμίζει τα τάσπρα. Οι 'Ινδιάνοι στρέφουν, τον βλέπουν και δεν μπορούν να πιστέψουν τα μάτια τους.

— Ο Τίν—Τίν!, ακούγονται φωνές. Ο γιός του 'Ανίκητου Βούδαλου!

Οι δυο φουρνοί κάου—μπόους δυνατίζουν κι' εκείνοι ξεφτισμένοι, την ίδια στιγμή.

— Χίλιος διάβολοι!, μουρμουρίζει ο ένας. Πού δρέθηκε εδώ περὰ αυτό το σαμιαμίδι;

— Θάπρε από καμιά τρύπα!, μουρμουρίζει ο άλλος γελώντας.

Κανείς από τους δυο τους δεν σκέπτεται να πυροβολήσει ή να σταματήσει τον Τίν—Τίν. Τον θεωρούν έντελως ακίνδυνο και γελούν με τα καμώματά του.

— Τίν με μινάλη σοδορότητα. Πετάρτε τις αξίμες κ'ι τρεβήτε τις αλυσίδες! Είσαστε ελεύθεροι! Αίνιολογήστε τους βασανιστές σας, γι'ό να τιμωρηθύν όπως τους αξίζει! Προσέξτε μη σας

— 'Αδελφοί Τσιρικάουα!, φωνάζει πάλι ο Τίν ξεφύνη κανένας!

Ο ένας από τους κάου—μπόους κάνει ένα ανήσυχο κίνημα.

— Τώρα θα σου δείξω, δουλοπάιδο!, ούρλιαζει θυμωμένος καθώς οι 'Ινδιάνοι μένουν ακίνητοι, μην τολμώντας να πιστέψουν τα λόγια του μικρού Τίν—Τίν.

Και κάνοντας δυο δήματα προς το μέρος του Ινδιανόκου, υψώνει το μαστίγιο έτοιμος να τον χτυπήσει.

Την ίδια στιγμή άντηχει ένας δυνατός κρότος μέσα στην πελώρια σπηλιά, που καμπανίζει και ξεγκούγεται χιλιάδες φορές ακόμα. Το ξύλο του μαστιγίου που κρατά ο βασανιστής, κόβεται στη μέση. Ο κάου—μπόου μένει μουστωμένος, με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο βλέμμα του.

Ότ'όσο η πιστολιά αυτή λές κι' είναι σπινθηρισμένη. Όλοι οι 'Ινδιάνοι σκλάβοι καταλαβαίνουν πως ο μικρός γιός του άρχηγού τους δεν είναι μόνος του. Άρνιζουν ούρλιαζοντας δυνατά, να τραβάνε τη μεγάλη κεντρική αλυσίδα και να ανασκαλίσουν ότι πραγματικά είναι ελεύθεροι. Φοβερές κραυγές θριάμβου δγαίνουν απ' τα λαιμόγιστους.

Ότ'όσο όμως ο δεύτερος κάου—μπόου έχει δει από πού έρχεται η λάμψη του πυροβολισμού. Στρέφοντας άσποσπία. βλέπει τον κρυμμένο Τίν Ντόναχιου. Πετάρει το μαστίγιο και τραβάει και το δεύτερο πιστόλι του. Τον σημαδεύει κ'ι μετά δυο ετοιμάζεται να ρίξει. Όσο γρήγορα όμως κι' αν γίνωνται ό' αυτά, δεν προλαβαίνει να πατήσει τις σκανδάλες. Πιο γρήγορος ο μικρός κάου—μπόου πετιέται δαθιος και πυροβολεί δυο φορές. Και τα δυο πιστόλια τινάζονται απ' τα νεύρα του βασανιστή, ενώ τα δάχρυα του γεμίζουν αίματα. Υποχωρεί τρομοκρατημένος μορφαίνοντας από τους πόνους.

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
ΤΑΡΖΑΝ

